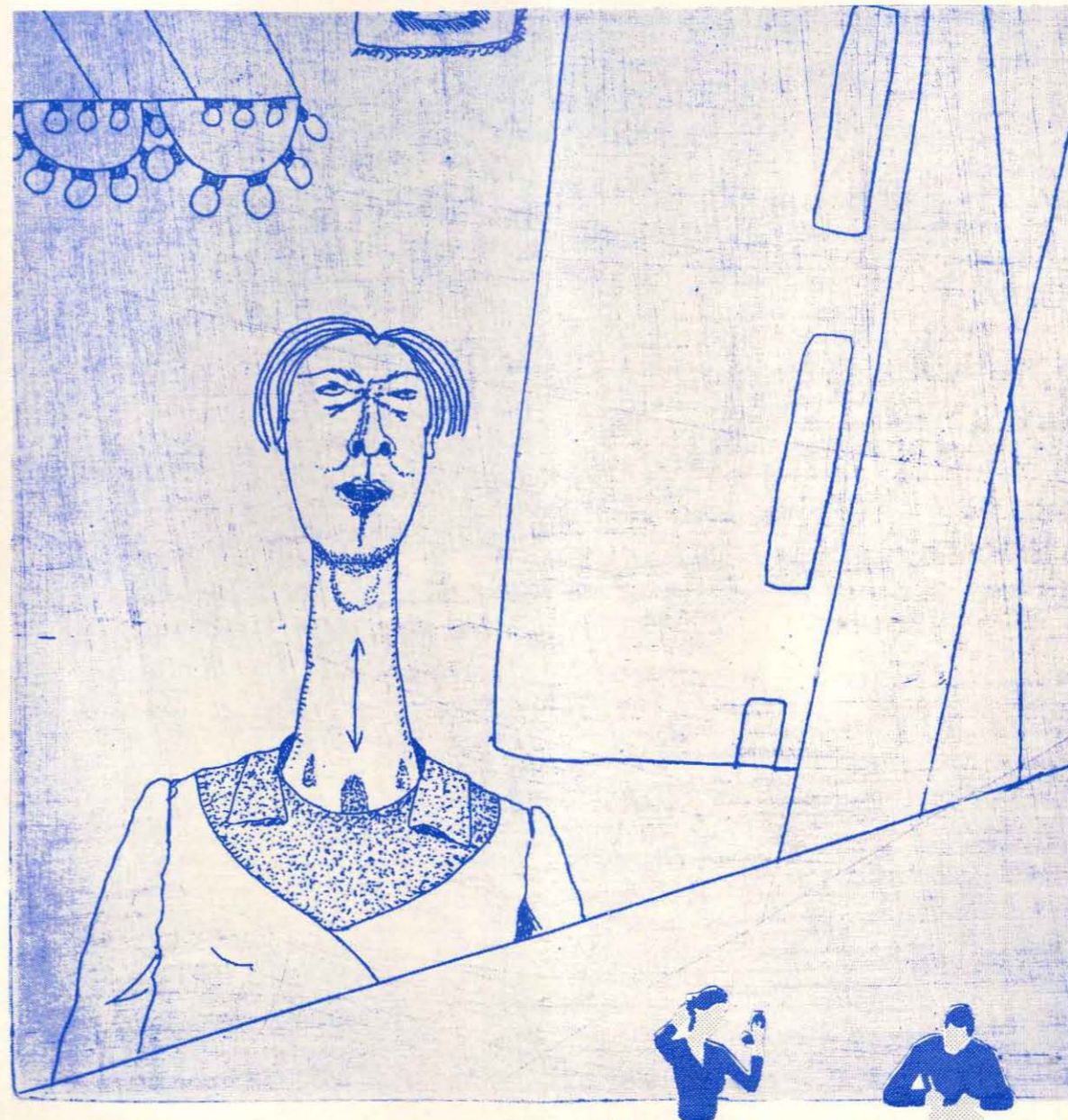

jij WAS ABSOLUUT ONVOORZIEN OMDAT DE LIEFDE
 NIET TE VOORZIEN IS - jij WAS DE ABSOLUTE WAARHEID
 OMDAT DE LIEFDE DE ABSOLUTE WAARHEID IS - jij WAS
 DE EXPLOESIE WITTE MORGEN KOUD AAN DE HANDEN -
 IK ZAL JOU ONTMOETEN IN HET WERK VAN DE
 DAGEN VAN DE SNEEUW VAN HET IJS VAN DE
 REGEN VAN DE ZON - IK ZAL JOU ONTMOETEN
 LEVEND IN JOUW LICHT, WAT IS EEN BLOEM, WAT
 IS EEN PLANT, DE ZON, WAAR IS DE ZIEL VAN DE ZON? -
 IK ZAL JOU ONTMOETEN CONSTATE ANWEZIGHEID
 PLOTSELING WAKKER WORDEND IN DE NACHT MIJN
 GEDACHTEN GEFIXEERD OP JOU HELDER DE STERKTE
 IN DE POLS.

„GEMEN KRANT“

fl. 2,50
verschijnt eens in de twee maanden

no. 27 5de jaargang mei '78

redakteuren (vrl. & mnl.)
gevraagd

STICHTING DE "GEKKEN"KRANT
Postbus 3286, Amsterdam
Postgiro 3058334
Gemeentegiro R 11111
Telefoon: 020 - 792620
Telefonisch bereikbaar op
maandagavond van 20.30 to
22.30 uur (dus niet meer op
dinsdagavond).

Losse nummers f 2,50
Abonnementen minimaal f 15,00
per jaar, als u het kunt missen
f 25,00 of meer: we kunnen dan
meer kranten in de inrichtingen
verspreiden !

< 020-792620 >

ALLEEN MAANDAGAVOND BELLEN

Deze krant wordt gemaakt door en voor gekken.
We plaatsen in principe alle brieven, gedichten, fantasieën, uitspraken in interviews, discussiestukken e.d., die u ons stuurt of vertelt. We vinden het belangrijk dat mensen, die gek genoemd worden, alles wat ze beleven, bedenken of fantaseren, kunnen uitwisselen. Hetgeen gepubliceerd is, gaat een eigen leven leiden, u bent daar verantwoordelijk voor als u ons kopij stuurt. Als u beschuldigingen uit jegens personen of instellingen, moet u daar zelf de eventuele konsekwenties van dragen. Maar laat dat de pret niet drukken. De redactionele stukken zijn voor onze verantwoording. We proberen daarin zo eerlijk mogelijk onze mening over een aantal zaken te geven. Op deze mening kunnen wij aangesproken worden. Op alle soorten stukken is kritiek mogelijk en zelfs gewenst. Diskussie is de bedoeling. Het gaat er tenslotte niet om zoveel mogelijk leed te registreren, maar door het openbaar en gemeenschappelijk te maken, het leed op te heffen.

Er blijven altijd mensen, die door hun onleesbare handschrift grote onduidelijkheden creëren. Anderen stellen vragen, alsof wij een documentatiecentrum zijn. Al onze belangrijke documentatie komt in de krant, dus alle skriptieschrijvers kunnen oude nummers opvragen door een veelvoud van f 3,50 over te maken, en de gevraagde nummers worden binnen twee weken opgestuurd.

medewerkers:

Bert Bakker
Helmi Goudswaard
Martine Groen
Hans Kooijman
Andries de Nooij
Anke Poortinga
Jacqueline van der Post
Flip Schrameijer
Frits Spangenberg
Gerard van der Zandt

bijdragen van:

Jan van Rijswijk
Ko Bakker
Aldo Diromalli
Mona van der Pol
Bewoners en werkers van Rustoord,
Vogelenzang

Margriet
Carina v.d. Werf Balkema
Tineke v.d. Meer
Socco
Francis
Ada Blok
Marja Zaat
Christa Sontrop
De W.A.S.A.
Dis x
P.J.F.F.
M.T. Dekkers
Jan Salie
Degels
Anna Lont
Gé Hense
Quo Vadis
C.A. van Bijk-Oosterholt

dokter

*Hij zegt elke dag alleen maar
Eet smakelijk, dames
onder het eten
en verdwijnt dan weer
hij heeft een speknek
met appelwangen
van veel vlees
hij merkt het niet eens
als hij ergens op trapt
want hij heeft gestudeerd
wat trouwens nergens uit blijkt.
De patiënt is stof
in zijn Heilige der Heiligen.
Slechts zijn honorarium
is waardevol.
Maar als je doodgaat
geeft het niet meer
nog het minst voor jou
want dan heb je hem
niet meer nodig.
Ajuus, Herr Doktor!*

de Gekkenkrant zoekt mensen die de scheidende redactie willen vervangen. Wij willen er na vijf jaar actie mee stoppen, maar de Gekkenkrant moet doorgaan. Wij denken aan mensen die zelf ervaringen hebben met inrichtingen, of aan wie tenminste ook een steekje los is. Het werk: maken van de krant (brieven bewerken en beantwoorden, af en toe zelf een stuk schrijven of een reportage maken, lay-outen, zorgen dat de krant in de inrichtingen komt, e.d.). Daarnaast het steunen van akties, inrichtingen bezoeken en zo meer. Het kost ons ongeveer twee avonden per week en een weekeind per maand. Het betaalt niet. De basis zal waarschijnlijk Amsterdam blijven. We willen een nieuwe redactie ongeveer een half jaar inwerken. Schrijf vóór 1 mei naar het postbusnummer: 3286, Amsterdam.

klaagzang uit vogelenzang, onlust in rustoord

Eind januari ontving de redactie een brief uit de inrichting Vogelenzang in Bennebroek. Het was een noodkreet uit paviljoen Rustoord, ondertekend door patiënten en personeel. Er werd gesproken van een onhoudbare situatie van spanningen en personeelsgebrek waaraan een eind moest komen. De redactie werd te hulp geroepen. Begin februari gingen wij erheen om met een aantal patiënten en verplegers te gaan prater. Toen we kwamen aanrijden hing bovende ingang een rode vlag te wapperen. Ons hart ging sneller kloppen: Bezetting? Revolutie?, zo vroegen wij ons af.

moeilijk paviljoen

In een kamer verzamelde zich een viertal patiënten en een viertal verplegers. Er was geschreven dat er een brief over het personeelstekort naar de direktie was gegaan, maar dat er geen antwoord op was gekomen. Dat bleek inmiddels mee te vallen: de direktie had geantwoord en advertenties geplaatst voor nieuw personeel. Een verpleger: "Dit is een moeilijk paviljoen met hele moeilijke patiënten. Een paar maanden geleden zijn we met een nieuwe aanpak begonnen: we proberen half chronische mensen weer op gang te brengen met een activiteitenprogramma en training van sociale vaardigheden. Doordat er te weinig personeel is en altijd al te weinig personeel is geweest, is er te weinig tijd voor het werk. Veel verplegers worden ziek en raken overwerkt. De verpleging gaat zich onder elkaar ergeren en we zijn gedwongen om teveel dwang tegen de patiënten te gebruiken. We hebben geen tijd om rustig met ze te praten. We krijgen het gevoel dat we tekort schieten. We denken vaak dat we te weinig gekwalificeerd zijn voor dit werk. Van begeleiding van de verpleging komt te weinig terecht. Er wordt nu gedacht over in-service training. In het begin zal dat wel ten koste van de patiënten moeten gaan, maar we hopen dat we ze daardoor op den duur beter kunnen opvangen."

Gekkenkrant: "Hoe is de personeels situatie precies?"

Een verpleger: "Officieel werken hier 12 leerlingen en 12 gediplomeerden, maar in de praktijk zijn dat er altijd minder. Die 24

is al te weinig. Dat is door het ministerie vastgesteld, maar er is geen rekening gehouden met het werk dat hier allemaal moet gebeuren; dat is gewoon boekhoudkundig vastgesteld. We kunnen ook niet méér krijgen omdat er een personeelsstop is voor alle ziekenhuizen. Daarom kan de direktie ook weinig voor ons doen. Kort na elkaar vertrekken twee gediplomeerden: één aan het eind van de week en een andere aan het eind van de maand. Daarnaast is er een nu al heel lang ziek. We zitten dus nu op negen. We hopen dat de leerlingen binnekort weer binnen komen. Ze blijven maar ongeveer 7 à 8 maanden op dit paviljoen en dan vertrekken ze weer. Dat is natuurlijk niet goed voor het werk, want zodra je een beetje relatie met een patiënt hebt opgebouwd vertrek je alweer. Sommigen zeggen ronduit: "we vinden het hier niet prettig werken." Er is nu een advertentie opgesteld voor drie gediplomeerden en vijf leerlingen, maar we moeten maar afwachten of ze hier willen komen."

teveel dwang

Bert, een patiënt: "Je wordt hier als een hond behandeld en niet als een mens, tenminste op de gesloten afdeling. Ik weet niet eens waarom ik hier zit, maar ik heb wel een Rechterlijke Machtiging. Ik krijg medicijnen phenergan, maar ik weet niet waarvoor. Ze willen me hier behandelen, maar niemand wil me uitleggen wat ik mankeer. Soms neem ik het niet langer, maar dan krijg ik injecties en wordt ik gesepareerd. Keer op keer worden hier de mensenrechten geschonden."

Een patiënte, Maria, die ons later een brief stuurde: "Ik ben ook bedreigd, dat ik injecties krijg wanneer ik m'n medicijnen niet inneem. Wanneer ik druk wordt dan isoleren ze me een half uur, dan wil ik het niet. Maar wanneer ik een keer alleen wil zijn - en dat kan nergens anders - dan mag ik me

niet even in de isoleer afzonderen."

Verpleger: "Maria, ik ben het er niet mee eens wat je nu aan het doen bent. Je weet dat wij ook tegen dwang zijn, maar wat moeten we anders doen wanneer je ontregelt raakt, wanneer je druk wordt en je gaat mensen tegen elkaar opzetten?"

Maria: "Dat is pas zo sinds jullie mij op de gesloten afdeling hebben gezet."

Verpleger: "Daar moeten we nu niet over discussiëren."

Maria: "Ik wordt hier als een kind behandeld."

Verpleger: "Wanneer je naar huis gaat dan kan je dochttertje daar ook geen weerstand tegen

Tijdens het gesprek in Vogelenzang vroeg Maria of ze een brief in de Gekkenkrant kon laten opnemen waarin ze precies kon uitleggen wat haar situatie was. Nou, dat kon. Hier komt hij.

"Ik zit al drie jaar in ziekenhuis Vogelenzang op paviljoen Rustoord, waarvan tweeënehalf jaar met een Rechterlijke Machtiging (RM). Ik ben nu gelukkig sinds zeven maanden vrijwillig, maar nu heb ik toch door een samenloop van omstandigheden een Inbewaaringstelling gekregen (IBS). Ik voel me daar doodongelukkig bij. Ik was verloofd met een patiënt van Rustoord die drie jaar met een RM heeft gezeten. Ik heb een dochttertje van zes jaar en die lijdt erg onder de situatie, zo erg zelfs dat ze om gezondheidsredenen voor drie maanden naar een tehuis moet. Ik voel me doodongelukkig op Rustoord: de manier waarop je behandeld wordt is mensonwaardig. De afdelingspsychiater Frank van Ree en meerdere mensen van de verpleging zijn tegen de RM, dwangmaatregelen en dergelijke. Ik ben fel tegen separeren en vind het ook geen behandeling om zo vertrapt te worden. Dan kan je nog beter in de gevangenis zitten. Ik moet mede door mijn IBS medicijnen slikken en wanneer ik ze niet inneem: dwang, dan krijg ik ze per injectie. Een week geleden heb ik mijn verloving verbroken en sindsdien mag ik

Verpleger: "Daar hebben we het nu niet over."

Bert: "Maar ik wel."

Verpleger: "Wij zijn erg tegen machtigingen en we hanteren hem alleen maar als het echt niet anders kan. Dit is moeilijk werk want de Krankzinnigewet wordt door de psychiaters en de buitenwereld gebruikt voor problemen die zij niet aan kunnen, en wij worden er dan mee opgescheept. Maar wij moeten dan ook garanties geven dat er een behandeling tegenover staat. Het probleem met jou, Bert, is dat je niet behandeld wil worden en dan zit je hier voor Jan Lul."

Gekkenkrant: "Dan houdt het voor jullie dus op. Waarom adviseren jullie dan niet om die machtiging weer in te trekken?"

Bert: "Die RM wordt alleen opgeheven wanneer ik een huis heb, maar hoe kan ik een huis vinden wanneer ik op een gesloten afdeling zit?"

Verpleger: "Wij vinden het slecht voor je wanneer je in de buurt van je ouderlijk huis

bieden. Wij kunnen dan toch niet op een afstand gaan zitten lachen. Wij moeten er toch ook aan denken wat er dan gebeurt." Een andere patiënte: "De moed om nog behandeld te worden is mij ontnomen. Ik heb hier wel veel vrijheid, maar ik kan hier niet aan m'n problemen werken. Het meeste heb ik nog gehad aan m'n medepatiënten, maar sommige dingen blijven: mijn hallucinaties en 's nachts ben ik angstig, maar daar kan ik geen steun voor krijgen, daar hebben ze hier geen tijd voor. Ze zijn overwerkt." Bert tegen een verpleger: "Vind jij het nodig dat ik een Rechterlijke Machtiging heb?"

niet eens meer met mijn ex-verloofde praten. Ik zit hier noodgedwongen op de gesloten afdeling en hij loopt vrij rond. Als ik op het kantoortje zit te telefoneren (dat mag ik eens per dag) schuiven ze de gordijntjes dicht om Rob maar niet te hoeven zien. Ik mag geen woord met hem wisselen en voel me daar knap belazerd onder, want tenslotte leven we onder één dak. Als ik wel tegen hem praat (op de paviljoensbijsamenkomst) wordt ik naar de gesloten afdeling gebracht. De verpleging schuift alles op elkaar af. Als je iets aan één vraagt, dan moeten ze daar met z'n allen over praten en dan hoor je weleens, soms niet eens gelijk, wat ze overlegd hebben. Toch heeft mijn verblijf op Rustoord ook zijn goede kanten. Ik heb sinds december een eigen kamer: eindelijk een stukje privé. Mijn ex-verloofde is erg agressief en viert zijn agressie op mij uit. Als ik ga wandelen met een broeder of bellen op het kantoortje komt hij binnen, vliëgt me aan, duwt me met al z'n kracht tegen de muur en maakt slaanbewegingen (slaat niet) en begint me uit te maken voor alles wat mooi en lelijk is.

Hij loopt nog steeds vrij rond, maar ik word opgesloten. Dat was het. Als er nog reacties op komen, wil ik ze graag van jullie vernemen.

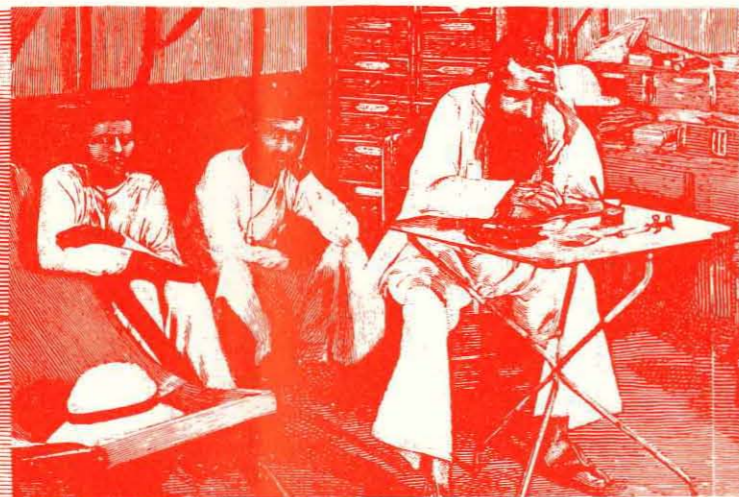
Maria.

komt. Misschien kun je ergens anders heel goed functioneren. Voor je vader is het gevaarlijk wanneer je weer naar huis gaat." Gekkenkrant: "Dus Bert zit hier eigenlijk niet omdat jullie hem kunnen helpen, maar om z'n vader te beschermen?" Verpleger: "Ja, daar zijn we het ook niet mee eens, maar we kunnen iemand die met een RM wordt opgenomen niet weigeren." Gekkenkrant: "We begrijpen dat jullie in een moeilijke situatie zitten, maar we vinden dat jullie je raar opstellen. Aan de ene kant zeggen dat jullie de verantwoordelijkheid wordt opgedrongen en dat jullie die eigenlijk niet kunnen en willen dragen. Maar wanneer we dan vragen waarom jullie er niet aan mee werken dat bijvoorbeeld Bert zijn RM wordt ingetrokken dan komen jullie opeens met de verantwoordelijkheid aanzetten die jullie nu eenmaal op je hebt genomen. Wij vinden één van de twee: of je zegt die verantwoording kan ik niet nemen en dan geef

je die aan Bert terug of je neemt hem wel, maar dan moet je hem ook iets kunnen aanbieden waar hij zelf iets in ziet." Verpleger: "Ja, dat is eigenlijk wel zo. Dat is het grote probleem waar wij in ons werk altijd mee zitten. Misschien moeten we gewoon uit het werk gaan wanneer het zo ligt." Gekkenkrant: "Wat kunnen wij er aan doen dat de problemen worden opgelost?" Verpleger: "Jullie moeten doorgaan met de strijd voor een andere wetgeving, want die hele regeling deugt niet. En jullie moeten bekend maken wat de afschuwelijke gevolgen van die bezuinigingen zijn."

De rode vlag boven de ingang was geen teken van revolutie. Het was de paviljoensvlag waar het embleem door de regen van verdwenen was. Als ze die vlag maar bewaren, want hij kan nog weleens van pas komen.

wedstrijd

In nummer 25 kondigde de redactie een wedstrijd aan: "Gekken schrijven als de beste". Ja zeker, U en wij! Uiteraard, wij gekken zijn in talrijke zaken zeer bedreven, niet alleen in schrijven. U kunt denken aan hartstochtelijk liefhebben, romanties zijn en een robbertje vechten enz... Wij weten van wanten. Een gek staat nu eenmaal voor niets. Geen zee gaat te hoog: Eenzaamheid, vreugde, hallucinaties, als gek weet je er wel weg mee. Zo is het en zo moet het blijven. Anderen maken zich tegenwoordig wel eens ongerust dat de ware emoties, de werkelijke belevenis van emoties alleen nog bij gekken voorkomt. Misschien hangt dat samen met het feit dat de meeste mensen maar wat voor de TV hangen en zich volproppen met borrelnootjes. Enfin, daar hebben wij gekken geen last van, bij ons is het leven in de brouwerij. Wij boren de bron aan die voor anderen opgedroogd is: de KREATIVITEIT. Schrijven dus, een wedstrijd, terzake. U werd in de gelegenheid gesteld om twee verhalen af te maken.

1 "CHRISTMAS IN YOUR SECOND LIVE", een jong echtpaar, een psychiater en zijn vrouw, en twee kinderen bevinden zich in een auto op weg naar de "frieze buitenlucht". De auto is een gloednieuwe R5 "prima wagentje, snel op de weg, akkuraat, nauwelijks zijwindgevoelig, kooikonstructie". Naast het viertal inzittenden bevindt er zich ook nog een haas in de auto. Weliswaar dood en in een pan met wijn en groente. Ook wordt er nog een kistje uitstekende wijn vervoerd (Bourgogne 1969). Alles wijst er op dat het gezellig moet worden met de Kerstdagen. Ies en Pim, vrienden, zijn ook uitgenodigd met de kerst.

2 "MERC EN BEEN". In dit verhaal worden we mee genomen naar het treurige huurhok van Jan, op drie hoog achter in de grote stad. Jan woont alleen en is slecht gehumeurd. Hij is niet gediend van de toenaderingspogingen van anderen en ook niet van het dametje van het Leger Des Heils. Jan heeft haar weggescholden! Hij bevindt zich in bed, alleen. Vlak voor de kerstdagen. Er is niets in huis, geen eten, geen olie voor de kachel, niets. "Ze laten je wegrotten in je hok, niemand steekt een poot naar je uit", stelt Jan grimmig vast.....

Van de vele winnende inzendingen zijn er al twee geplaatst (krant 26). In deze krant worden de overige vier winnende verhalen gedrukt. Uitstekend werk, onwijs goed!

Het verhaal van Margriet mag met recht wonderlijk genoemd worden. Een mirakel. Ze laat Ies een aantal bekenenissen doen en meestal halen bekenenissen niets uit: Toehoorders laten hun onderkin hangen en verroeren zich niet. Maar Ruud (de psychiater uit het eerste verhaal) laat zich echt aanspreken en wordt MENS. Sodemieter, hoe is het mogelijk, een godswonder. Deus ex machima, tjonge.....

Socco heeft een verhaal van binnenuit geschreven. Dat wil zeggen: het speelt zich af in de bewuste R5, op weg naar Friesland. Socco sluit zijn verhaal af met de fascinerende zin "Een half uurtje later priemden de lichten van Ies en Pim in de duisternis". Jezus, wat zou er verder gebeuren op die malle boerderij. Wij fantaseren er over verder. Socco zet hiermee een nieuwe literaire trend in; verhalen hoeven helemaal niet meer af, slechts de laatste zin moet boeien en tot de verbeelding spreken! Briljant, zeer geslaagd!

In het vorige nummer hebben we al het eerste verhaal van Carina geplaatst, nu het tweede. Ze wijdt zich aan Jan en laat zien dat alleenstaanden heel gezellig de kerst door kunnen brengen door gewoon gezellige dingen in huis te halen en door bijvoorbeeld de radio aan te doen. Dan kan er helemaal niets mis gaan. Jan kan dus gerust die rot pillen in de WC gooien en doortrekken die hap. "Kop op Jan, een beetje meer zelfvertrouwen".

Tineke laat de psychiater, in haar verhaal, de feestdagen gewoon thuis doorbrengen. Geen auto, niks Friesland, gewoon thuis. De man lijkt een dubbel leven te leiden. In de inrichting is hij een godheid, die pillen en spuiten uitdeelt, thuis een soort kerstman voor wie een toffe kerst wordt georganiseerd. "Kinderen, vrouw, kom hier zitten", zegt hij aan het eind. Ze komen bij hem zitten en hij kust ze een voor een. Kunnen psychiaters een soort schizofrene godheden zijn? In dit verhaal wel. Knap werk!

Hiermee sluiten we de wedstrijd af. Nogmaals hartelijk dank lieve Gekken.

psychiater wordt mens

De wagen rijdt fijn, de kinderen houden zich koest achterin en de reis verloopt voorspoedig. Niets bijzonders valt er te melden en we laten de aankomst op de boerderij de hernieuwde kennismaking met Ies en Pim, de gezellige maaltijd daarna, graag over aan de eigen fantasie.

We keren bij hen terug rond middernacht. Ruud, de psychiater, zijn vrouw Jenneke, Pim en Ies zitten bij de openhaard en een warme gloed doortrekt hen allen. Ies heeft het woord. Op haar wangen ligt een dieprode blos, want het ligt geenzins in haar aard langer dan "even" een bijdrage tot een gesprek te leveren. Toch is het duidelijk dat het haar ditmaal geen moeite kost. Ze spreekt dan ook niet voor zich zelf. Ze spreekt bij hoge uitzondering over haar zelf, vóór anderen en tegen een vriend van haar man, die psychiater is en komt op plaatsen waar zij niet komen kan. Van te voren heeft ze zeker niet berekend dit te vertellen, ze weet immers dat het "wat niet weet, wat niet deert", nog altijd van toepassing is en zwijgen over verleden tegenover anderen dikwijls beter is, zelfs al geldt het de psychiater. Doch dit keer heeft ze haar schroom terzijde geschoven, terwijl ze vaag beseft de ontstane kerstsfeer wellicht te bederven.

Ze vertelt, zonder ophef, in eenvoudige woorden eens ook opgenomen te zijn geweest. Ze beschrijft de sfeer in de inrichting zoals zij die heeft ervaren. Wat het haar heeft gedaan, of meer nog, wat haar werd aangedaan. Ze vertelt over de vreugde daarna, toen alles toch nog goed kwam. Hoe gelukkig ze was met de eerste stappen buiten de inrichting, die middag aan zee, die wijsheid, na isoleer. Die vrijheid na gevangenschap. Over de luxe één nacht weer in je eigen bed te mogen slapen. Later je auto weer te mogen gebruiken en bovenal de terugkeer in je eigen flat en te voelen dat je weer leeft. Dat je een kans hebt gekregen om het leven weer aan te kunnen. Er nog te zijn. Je zo heel rijk gevoelend.

"Maar soms", zegt ze, "gaan mijn gedachten naar hen die daar nog zitten. Ik kan voor hen zo weinig doen. Jij Ruud, hebt zoveel moge-

lijkheden, zoveel kansen om te helpen, en de meeste laat je voorbij gaan, omdat je psychiater bent. Want die vergeten mens te zijn. Hen je er ooit bij nagedacht wat je aanricht om vrijdags klokslag 4 uur met je actetas onder je arm op de drempel van de huiskamer te verschijnen en te zeggen: "Dames, ik wens u een prettig weekend, fijne feestdagen", en dan fluitend het gebouw te verlaten. Heb je ooit begrepen hoe wreed die goed bedoelde woorden in de oren kunnen klinken? Heb je ooit aan één gevraagd: "Hoe beleeft u dat nou, de kerst hier door te moeten brengen?"

Ze zei je ooit wel eens: "Wat had ik u graag een andere kerst gegund. Laten we er toch beiden aan werken, dat het volgend jaar heel anders is."?

Ies doet er plots het zwijgen toe. "Ach wat vervelend nou, dat ik zo belerend doe vanavond. Sorry Ruud, het kwam er zo maar uit. Misschien ben je wel een veel betere psychiater dan ik zomaar aanneem. Aan de andere kant... je hebt zoveel macht, doe er in Godsnaam toch iets goeds mee....."

Het nieuwe jaar heeft zich al geruime tijd doen gelden. Een 40 jarige psychiater heeft het druk, razend druk. Want psychiaters zijn soms ook overbelaste mensen! Soms heeft hij werkelijk geen tijd voor geleuter aan zijn hoofd en maakt hij dit ook duidelijk.

Zo duidelijk, dat het duidelijk is. Doorgaans wil men dat begrijpen. Men weet immers van hem dat hij doet wat hij kan. Dat hij opmerkt waar verdriet is, opstandigheid. Met een enkel woord of gebaar laat hij weten, dat hij begrijpt hoe moeilijk het valt. Maar het nu eenmaal niet anders kan. Dat hij ook geen ijzer met handen breken kan. Doch dat men op zijn hulp kan rekenen.

Half maart gaat hij er een weekje tussen uit. "Of hij gelijk heeft", merkt één van zijn patiënten op. "Je kunt niet altijd het leed van anderen dragen. Het valt me nog mee, dat ie niet zelf mesjokken wordt".

En in al haar ellende zegt ze: "Dokter, ge-niet er maar van", en ze meent het ook nog. Op kerstavond is een psychiater Mens geworden en heeft in twee maanden Wonderen verricht.

in de auto...

Bomen langs een asfaltweg. Allemaal keurig voor je aangelegd. O, dat mooie, zo keurig voor je ingerichte Nederland.

Binnen brandde het kachelletje en daar buiten zweefde het winterse Nederlandse landschap voorbij.

De kinderen waren nu bezig de auto's te tellen, die voorbij kwamen en iedere keer als er een R5 passeerde, klonken er blijde uitroepen: "Pa, ook een R5." Och ja, als ze maar bezig waren. Creatief gedrag, hoe kinderlijk dan ook. John, zat nu in de vierde van de lagere school en kon wat goed overweg met zijn klasgenootjes, daarover hoefde je je geen zorgen te maken. Natuurlijk, hij vermorste de nodige kansen op goede cijfers, was vooral vaak afwezig, met zijn gedachten elders, maar op het schoolplein was hij het middelpunt van zijn kamerraadjes. En daar gaat het maar om: een geprononceerd gevoel van overwicht in sociale kontakten. Lies, dat kleintje, was pas vier. Hij was wát gek met lies. En het kindje met hem, lees de psycho-analytische literatuur er maar op na.

Hij had een rustige stijl van rijden, evenwichtig. Passeren, alleen als er één met een slakkengangetje voor je reed. Als het niet anders kon, anders de rechter weghelpt. Dat wilde gedoe vond Janna trouwens ook niet goed: zo kun je maar zien wat voor een stabiliserende invloed op je maatschappelijke gedrag een huwelijkspartner kan hebben. Ze voelde het gewoon aankomen, als hij als een straaljager wou gaan vliegen.

Gehuchten, kerktorens, eenzame boerderijen bleven in het zog van het wagentje achter. Het landschap veranderde geleidelijk, het waren nu de stoere boeren hoeven van het friese landschap. Alleen de lucht bleef hetzelfde, nevelig, grijs, weer geen witte kerst dit jaar. Maar het zou heerlijk zijn om gezellig onder mekaar te zijn dit jaar. Ook die ruwe onzaligheid buitensluiten waar je elke dag maar weer mee geconfronteerd werd.

Natuurlijk, hij had eelt op zijn ziel gekregen, maar soms kun je niet ontsnappen aan een gevoel van medemenselijkheid. En het is je werk tenslotte, onder vrienden was je ontspannen, verlevendigde je de sfeer met een kwinkslag, maar je dagelijkse bezigheden schudde je van je af.

Het begon al donker te worden, de grote lichten aan en oppassen voor de afslag bij Beetgummer wielen, dan zou het nog een half uurtje rijden zijn naar Itkewierum.

De kinderen zaten nu te springen en te huppen: "We zijn er bijna." Ik hoop dat we er op tijd zijn", zei Janna. "Ies en Pim zouden er om

half acht zijn." "Oh, dat halen we best, het is nu zes uur." Daar lag het dorpje, nu naar rechts en dat spreekt het voor zich, hun eigen oprit en daarachter de berkeboompjes: hun eigen boerderijtje.

Een half uurtje later priemden de lichten van Ies en Pim in de duisternis.

merg en been

Nadat het dametje weggegaan was, trok Jan de dekens weer over zijn hoofd, maar slapen kon hij niet meer, kun je wel weer een pil nemen, maar dan zijn ze te gauw op en je moet toch een partijtje achter de hand houden, voor het geval, dat je echt niet meer wakker wilt worden, dat geeft een veilig gevoel. Jan kijkt op de wekker, die op een stoel, naast zijn bed staat. 4 uur in de middag is het. Hij staat op uit bed, trekt een broek en trui aan en piekert "2 dagen lang zullen de winkels gesloten zijn". Het beste is om in de supermarkt om de hoek wat leeftocht te kopen b.v. een paar stokbroden met kaas, een paar flessen melk en drank, misschien rode wijn, passend bij de Kerstdagen! ook wat bier natuurlijk. Tijdschriften en rokerij niet vergeten. Hij draait het gaskachelletje wat hoger, controleert of de gordijnen goed dicht zijn en maakt een boodschappenlijstje. Een blik erwtensoep ook niet vergeten. Vlug trekt hij zijn jas aan. Tas, portemonnaie, gelukkig niemand op de trap. Altijd die rot boodschappen. In de winkel is hij gelukkig vlug aan de beurt. Een straat verder is een winkeltje waar ze pornobladen verkopen en dan alsjeblieft gauw terug. Met een zucht van verlichting trekt hij de kamerdeur achter zich dicht. Nu eerst de boel een beetje opruimen. Bed opmaken, schone handdoeken neerhangen, tafelkleed uitkloppen, schemerlampje aan. Een blikje vis opengedraaid, biertje erbij. een spannend boek. Het leven is zo wel een beetje goed. Straks lekker in bed, de wekker op 12 uur, vannacht lekker lezen, wijntje erbij, stokbrood en kaas, radio aan en tegen de morgenweer lekker in bed. Geen mens die hem dit kan verbieden. Zijn ouders heeft hij al dagen geleden bericht, dat hij niet kon komen en z.g. vrienden zijn er niet, dus zullen ze hem ook niet lastig komen vallen. De dame van het Leger des Heils zal het best druk hebben om andere eenzame mensen te bemoeiden, dus van die kant dreigt ook geen gevaar. Dinsdag zien we wel verder. Eerst eindelijk rust en voor geval van nood, is er het potje met opgespaarde pillen. ***

de psychiater op vakantie !

Eindelijk; zegt de Psychiater, voor mij zit her er voorlopig op, de deur van de Inrichting achter hem dicht trekkend. Nu naderen voor mij en m'n gezin de Kerstdagen. (Eindelijk eens weg van die lastige Patiënten met hun gezeur), iedereen was ook zo vervelend de laatste dagen, 't is of ze het wisten dat ik met de Kerstdagen weg zou zijn. Maar gelukkig beschikken we over de nodige middelen om ze wel rustig te krijgen, ik ben (diegenen die pillen, spuit, e.c. hebben uitgevonden) erg dankbaar, als we dat toch niet hadden!

Ja, dank zij de Patiënten heb ik van al hun geld, (wat hun therapieën kosten), mezelf eens kunnen verwennen, (want dat was ook wel nodig na het harde werken met mensen die denken dat je God bent). Ik beschik nu over een nieuw autootje, waar ik echt trots op ben, (omdat ik er toch wel hard voor heb moeten werken), maar..... nu heb ik het dan toch voor elkaar, en het herinnert me er steeds aan, waaraan ik dit heb verdiend, dat doet me extra goed.

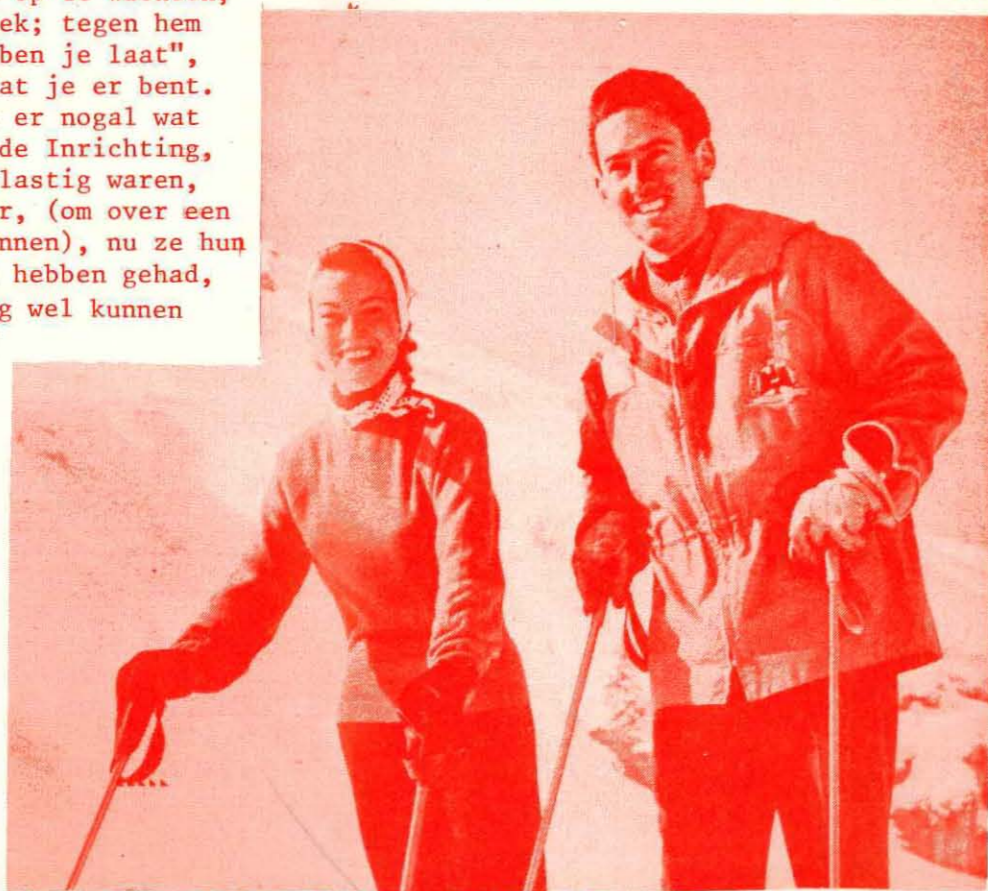
Zijn vrouw staat hem al op te wachten, en vliegt hem om zijn nek; tegen hem zeggende: "lievert wat ben je laat", maar toch ben ik blij dat je er bent. Hij zegt zijn vrouw dat er nogal wat moeilijkheden waren in de Inrichting, en dat de Patiënten zo lastig waren, maar hij zegt tegen haar, (om over een ander onderwerp te beginnen), nu ze hun Medicijnen en Injecties hebben gehad, zullen ze zich Voorlopig wel kunnen Vermaken in Dromenland!

Zijn vrouw vraagt hem nu mee te komen, en zegt een verrassing te hebben voor hem in de kamer, daar ziet hij zijn kinderen, vrienden en familieleden allemaal rond de grote, versierde tafel zitten, waarop werkelijk alles staat om je vingers bij af te likken. Iedereen wenst elkaar 'n Vrolijke Kerst, en men begint te eten. Het een is nog lekkerder dan het ander, flessen met drank worden leeg geschonken.

Het Feestmaal loopt ten einde, het is erg rommelig in de kamer, botjes van de kip zijn overal te vinden, zelfs in de hondenmand bij de open haard.

Het was een Toffe Kerst: "kinderen, vrouw, kom hier zitten", en hij neemt hen allen in zijn armen en kust ze een voor een. Hij zegt tegen hen: dit was een Kerst om nooit te vergeten.

Hier loopt het verhaal van het Kerstfeest van een Psychiater met zijn gezin en zijn nieuwe autootje ten einde.

De Gekkenkrant nr. 26 is wat in mineur. Dat is niet helemaal terecht want er is de laatste vijf jaren beslist wel het een en ander veranderd. Enkele feiten:

1. Veel patiënten en hun belangenbehartigers zijn zich bewust geworden van de consequenties van een opname in een psychiatrische inrichting en durven kritische vragen te stellen en behandelingen te weigeren.
2. Veel hulpverleners zijn zich ervan bewust geworden dat zij een te grote machtspositie hadden. Zij bejapaderen de patient nu veel menswaardiger en conen begrip voor zijn problemen.
3. Er zijn patientenraden gekomen, die weliswaar verbetering behoeven, maar ze zijn een stap op de weg die voert tot bundeling van krachten.
4. Natuurlijk zijn een (voor de buitenwereld vaak misleidende) model-afdeling en een multidisciplinair team, die aan slechts een kleine groep mensen ten goede komen, niet voldoende. Maar net als de patientenraden zijn ze een stap op de goede weg. Ze kunnen zich uitbreiden tot het gehele ziekenhuis.
5. Er zijn cantines en telefoocellen gekomen. Onderschat die verbeteringen niet! Of zijn jullie de tijd vergeten dat het een patient verboden was op te bellen? Weten jullie niet meer dat hij met verlangen zat uit te kijken naar bezoek dat met meegebrachte thermosflessen met koffie of thee een plekje moest zien te vinden in de kille, grote zalen?

"Jawel" schrijven jullie "dat is mooi meegenomen, maar aan het onrecht dat nog altijd plaatsvindt, kunnen we toch niets ondernemen."

Dat is waar: in heel veel situaties staan de patienten en hun belangenbehartigers nog gewoon met de rug tegen de muur: zijn machteloos, rechteloos en weerloos. Hoe komt dat? Ik heb daar mijn gedachten al meerdere malen over laten gaan en kom tot de volgende uitspraken:

a. De groeperingen, die zich met hart en ziel voor de patienten inzetten, zijn onderling te sterk verdeeld, zijn soms nijdig, willen autonoom werken, kortom; ze vormen geen eenheid. Dat leidt tot zwakte en die zwakte versterkt de macht van de tegenpartij.

b. De groeperingen zouden vertegenwoordigd moeten zijn in de besturen van de inrichtingen en in door de overheid ingestelde organisaties en commissies, zoals bijvoorbeeld de Commissie Van Dijk. We moeten niet bang zijn voor het dragen van medeverantwoordelijkheid en ook niet om ingekapseld te raken. Wie een sterk karakter heeft raakt niet ingekapseld.

c. Er is geen beroepsorganisatie die bij de Wet geregeld is en zolang die er niet is kan niets gecontroleerd worden en kan nog zeer veel onrecht plaatsvinden.

We hebben ons doel nog lang niet bereikt. Dat bereiken we ook nooit als we het hoofd in de schoot leggen. Dus: hoofd omhoog en doorgaan met de strijd!

Dat betekent dat de Gekkenkrant haar werk moet voortzetten en het onrecht, naar voren gebracht in de brieven van patienten, moet blijven publiceren. Jullie hebben in de afgelopen jaren uitstekend werk verricht. Maar er moet meer gebeuren. Ik kom met een voorstel en misschien valt daar over na te denken.

Breid de redactie van de Gekkenkrant uit bijv. met 2 juristen, 2 sociologen, 2 kritische psychiaters en 2 kritische verpleegkundigen. Onderzoek met elkaar alle klachten die binnenkomen, daarbij altijd het principe van "hoor en wederhoor" toepassend.

Inventariseer al deze klachten en organiseer in 1980 een groots opgezet Nationaal Tribunaal waar het onrecht in met name genoemde inrichtingen wordt veroordeeld. Ga na afloop met een flinke delegatie naar het Binnenhof en blijf daar zitten totdat er officieel is toegezegd dat op zeer korte termijn een onafhankelijke beroepsinstantie in het leven zal worden geroepen.

"Alleen opening van zaken over deze gemakkelijk verdrongen, onaangename kant van ons bestaan kan tot een humane en werkbare situatie leiden. Dat is geen zaak waar alléén psychiaters verantwoordelijk voor mogen zijn". aldus Dr. J.A.C. Bleeker in Folio Civitatis, nr. 23, 1978.

Zo, nou horen jullie het ook nog van een ander....

Hoofd omhoog en aan het werk! Ik doe graag mee!

Veel hartelijke groeten en sterkte.

vijverdal..tranendal

Vijverdal in Maastricht, waarvan we dachten dat het niet tot de allerslechtste inrichtingen gerekend behoefde te worden, blijkt vreselijke praktijken te verbergen. Hun strategie is het doodzwijgen van alles, wat zich tegen het gangbare patroon verzet. De Gekkenkrant mag er niet komen. Het beëindigen van een enorm waardevol experiment met een humane behandelwijze wordt doodgezwegen door het bestuur.

VERPLEGING EN PATIENTEN SAMEN zijn hiertegen in opstand. De redactie van deze krant ondersteunt hun actie van harte en vindt het beneden alle peil dat een bestuur een zo belangrijke discussie uit de weg gaat.

De brief hieronder kwam van 2 patiënten, die inmiddels zijn ontslagen. Anderen zijn nog bezig om de afdeling ORTHO te redden.

We zitten met een ernstig probleem.

Het instituut VIJVERDAL heeft 8 verdiepingen (waarvan 1 leeg, met allemaal 1-prs. kamers), een verdieping is verdeeld in 3 aparte vleugels

In een vleugel op de 3de etage is ORTHO en daar verblijven wij. Deze afdeling werd ruim een jaar geleden geopend. De voornaamste verschillen met de andere afdelingen zijn dat er

- a) geen of zo weinig mogelijk medicijnen gegeven worden,*
- b) gewerkt wordt in groepsverband, maar ook individueel,*
- c) niet overgeplaatst wordt naar de crisisinterventieafdeling, maar dat je de crisis in de groep doormaakt.*

Dit en nog veel meer wordt niet erkend en doodgezwegen. De assistent-psychiater is weggegaan om de volgende redenen. Het bestuur ("hogerhand") vindt het projekt op zich wel oké, dat zeggen ze tenminste, maar de noodzakelijke eisen worden zonder meer niet ingewilligd of gewoonweg niet beantwoord. Een maatschappelijk werkster, een soc. ps. verp., een verpleger, een kamer voor de hoofdhulpverlener worden geweigerd. Niet openlijk, alles lijkt erop of er niets aan de hand is. De verpleging van onze vleugel vertrekt en wij, de patiënten, wie vraagt ons wat?

Onze helpers weigeren zich aan te passen aan het systeem van de rest van het gebouw. Moet dan het enige goede stukje van deze psychiatrische kliniek verdwijnen zonder protest? Nee, dat kan en mag niet!

De vleugel zal naar alle waarschijnlijkheid weer aangepast worden aan het klotesysteem van slikken maar jongens. En vooral niet wild worden want dan ga je naar crisis, afkelen onder de bandjes.

Trouwens de "Gekken"krant is hier verboden.

Ze zijn zo bang voor protesten.

Een paar voorbeelden van het vele dat bereikt is in dit jaar.

L. was 6 jaar onder psych. behandeling, 7 opnames, etiket manisch-depressief en al die jaren volgespoten met medicijnen. Nu na een ½ jaar op ORTHO, zonder stempel, zonder medicijnen, op de drempel naar de wereld. L. is nu 23 jaar.

D., die al 10 jaar binnen de inrichtingen "dood" leeft en hier pas tot leven is gekomen.

J. was het leven echt moe, nu weer buiten en verdomd gelukkig dat hij weer leeft.

De nazorg verdwijnt nu ook.

Mensen protesteer en schrijf brieven naar het bestuur, daar zijn ze bang voor.

Wij weten het niet meer. Een troost:

JULLIE WETEN HET NU.

NATIONALE SHOCK

120 VOLT

ANTI AKTIE

N A S A

POSTBUS 3286 AMSTERDAM

psychiaters in de bocht

De Nederlandse Vereniging voor Psychiatrie, de officiële vereniging van psychiaters, is door de bocht. Het bestuur is van mening dat shocktherapie slechts onder een aantal strenge voorwaarden mag worden toegepast. Half vorig jaar vroeg de Nationale ziekenhuisraad om advies aan de Koninklijke Maatschappij tot Bevordering der Geneeskunst. Deze vereniging stelt allerlei regels vast voor de beroepsuitoefening van medici. Deze vroeg op zijn beurt weer advies aan de Nederlandse Vereniging voor Psychiatrie. Op 15 februari kwam het bestuur met een advies. Het schrijft dat shocktherapie nog steeds een effectieve behandeling is van een aantal ziektebeelden. Maar ook dat de shock schromelijk is overschat en te lichtvaardig is toegepast. Volgens de vereniging zijn voor alle genoemde toestanden andere therapieën ontwikkeld. Maar, zo vervolgt het bestuur, daarvan staat niet vast dat bijwerkingen en gevaren geringer zijn dan van de shocktherapie. Wettelijke maatregelen (zoals door de NASA bepleit) ziet de vereniging niet zitten, want patiënten die met de nieuwe behandeling niet opschieten zouden dan langer met zelfmoordplannen rondlopen en langer verpleegd moeten worden. Wat de vereniging wel wil is de electroshock omgeven met een groot aantal waarborgen. Het zijn er zeven:

1. De patiënt en zijn naasten en/of vertrouwensman moet informatie hebben over de methode, werking en bijwerking.
2. De patiënt en zijn naasten en/of vertrouwensman moet informatie hebben over de gevolgen van het niet toepassen van de shock.
3. De patiënt moet schriftelijke toestemming geven.
4. Als dat niet gaat (?) moet de naaste familie of vertrouwensman dit doen. Gaat dat ook niet, dan moet de inspectie van het ministerie die schriftelijke toestemming geven.
5. De huisarts en/of verwijzend psychiater moet het ermee eens zijn.
6. Er mag alleen geschokt worden nadat een aantal psychiaters goed met elkaar hebben overlegd, over voors en tegens. Van dat overleg moet een schriftelijk verslag worden gemaakt dat de inspectie moet kunnen bekijken.
7. Tenslotte moet het shocken worden beperkt tot een paar instellingen die voldoende ervaren en deskundig moeten zijn.

De vereniging wil deze zaken binnen de beroepsverenigingen regelen en vindt wettelijke maatregelen niet nodig. In een schriftelijke reactie heeft de psychiater Frank van Ree zich enthousiast getoond voor dit standpunt. Hij zegt ongeveer dat hij vaak een veel sterker standpunt heeft ingenomen, maar dat wel moest omdat de voorstanders van shockbehandeling moeilijk van gedachten te veranderen waren. Hij zou willen dat er nog één waarborg aan wordt toegevoegd, namelijk dat iemand die vóóraf geen toestemming kan geven, dat tenminste achteraf zou moeten kunnen doen.

de strijd gaat door

er wordt nog steeds geshockt !

Bravo, Gekkenkrant, bravo, NASA, voor het goede werk! Toch moet me nog het een en ander van het hart: In de NASA-bijlage werd erg verbaasd gereageerd op het bericht dat een 14-jarig meisje werd geshockt in het St. Joseph te Apeldoorn, maar ik kan jullie wel vertellen dat die idioten tot meer in staat zijn: ikzelf werd in 1968, toen ik... acht jaar oud was, geshockt in Duin & Bosch. Gevolg was grote gaten in mijn geheugen, en sinds die tijd ben ik bijna geen dag meer vrij geweest van hoofdpijn. Toen mijn ouders mij de volgende dag bezochten was ik zo apatisch dat ze informeerden of ik soms ziek was bij het hoofd van de afdeling. Ze kregen te horen dat ik een E.E.G. had gehad (ja hoor, dat zou dan minstens de vierde zijn geweest in een week) en die psychiater op wiens advies het allemaal gebeurde, heeft na die opname nooit meer iets laten horen, hoewel dit wel degelijk de bedoeling was geweest. Jaren later las ik een artikel in de Telegraaf over die rotszak. Al na een paar regels werd ik zo kotsmisselijk, dat ik het ding terzijde heb gelegd.

Intussen heb ik nog steeds hoofdpijn, maar er staat altijd wel weer een of andere Dokter klaar om te vertellen dat je onmogelijk pijn kunt hebben. De meeste zullen begripen, dat dit nu is wat werkelijk pijn doet!

Inmiddels ben ik gelukkig in therapie bij het I.M.P. Eindelijk is het uit met de witte jassen en de buro's. Eindelijk iemand die niet uitsluitend walging voelt ten overstaan van jou. Dat is het einde niet, maar door deze therapie kom ik tot inzichten die ik nooit gehad heb en die een heel ander licht werpen op de zaak. Ik weet nu wel dat ik de wereld niet kan veranderen om mezelf te beschermen, en nu geloof ik wel dat ik ondanks dit alles leven kan. Maar ook al zal ik ooit geaccepteerd worden; ik zal er nooit bij horen, die muur is er nog steeds en die zal er ook altijd wel blijven. Nog steeds lachen de mensen die zich mijn vrienden noemen om mijn verschrikkingen uit het verleden, die nog altijd een donkere schaduw werpen op al mijn handelingen en gedachten, of ze reageren er spottend op. Nog altijd willen ze weleens vergeten dat je niet voor niets dertien jaar lang psychiatrisch patiënte bent, maar ik neem het ze niet meer zo kwalijk omdat ik ze de wereld niet door mijn ogen kan laten zien en zij

mij de hunne niet. En nog heel dikwijls denk ik terug aan de woorden van iemand, die me destijds uit mijn volmaakte onverschilligheid ten aanzien van de wereld haalde:

"Maar je ademt nog steeds, en je leeft nog steeds, en je kunt er alleen maar DOORheen." Zelf had hij bijna al zijn levensjaren doorgebracht in een klassieke inrichting, en juist daarom vond ik het zo mooi en zo bijzonder dat hij op dat moment zoveel afstand van zichzelf kon nemen, om mijn wanhoop die toen allang geen wanhoop meer was, op te merken.

Ik hoop van harte, dat de Gekkenkrant nog lang mag doorgaan met dit werk. zodat alle slachtoffers van de verwrongen en wanstaltige therapie en psychiatrie tenminste een uitlaatklep hebben.

Strengere voorwaarden aan elektro-shockbehandeling

Beste leden van de actie NASA.

Ik heb vanmorgen de Gekkenkrant gekregen en toen ik jullie artikel las voelde ik me gegrepen om naar de pen te grijpen. Zelf heb ik stage gelopen in het psychiatrische ziekenhuis "Bloemendaal" te Loosduinen bij Den Haag. Ik ben daar 3 maanden (van juli - okt 1977) op de B-opleiding actief geweest en heb ontzettend veel nare dingen gehoord en gezien. (Ik ben ook op de paviljoenen geweest). Gedurende mijn stage ben ik tot de overtuiging gekomen dat de psychiatrische ziekenhuizen wat betreft de shocktherapie ons erg belazeren. Ik heb de indruk gekregen dat op Bloemendaal niet incidenteel maar wekelijks geshockt wordt. De leerlingen moeten in het derde jaar allemaal een shockbehandeling meegemaakt hebben. (60 leerlingen!).

Ik heb de aftekeningen ook in de praktijk boekjes gezien. Een heleboel artsen schocken er. Het apparaat staat op de Lucas Lindeboom kliniek; (opname) en valt onder de verantwoordelijkheid van psychiater Jongejan. (een autoriteit op dat gebied). Ik heb andere namen niet allemaal onthouden, (het waren er zoveel) maar iedereen op Bloemendaal kan het je vertellen. Ik heb sterk de indruk dat ze de vuile was binnen willen houden.

Ps Op Boszicht (short stay paviljoen) wordt ook geshockt.

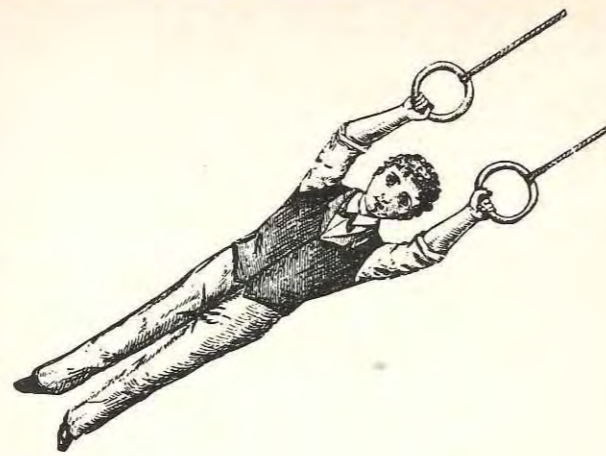

Advies: 'patiënt moet instemmen met elektroshock'

UTRECHT, 6 april - Elektroshockbehandeling moet voor sommige psychiatrische patiënten mogelijk blijven, maar wel met een aantal waarborgen worden omgeven. Zo moet de patiënt tevoren worden ingelicht over bijwerkingen en schriftelijk toestemming geven. De behandeling mag slechts in enkele instituten worden toegepast, waar voldoende ervaring en deskundigheid bestaan.

nasa breekt door

Het gaat goed met de Anti Schock Actie. Psychiaters zijn met een schok wakker geworden. Het Nederlandse volk is op passende wijze op de hoogte gesteld van het feit dat er nog steeds psychiaters zijn die deze barbaarse "therapie" toepassen. Bijvoorbeeld: er zijn reusachtige advertenties in de NRC en in de Volkskrant verschenen. Honderden mensen zetten hun handtekening onder de NASA-verklaring, tegen schoktherapie.

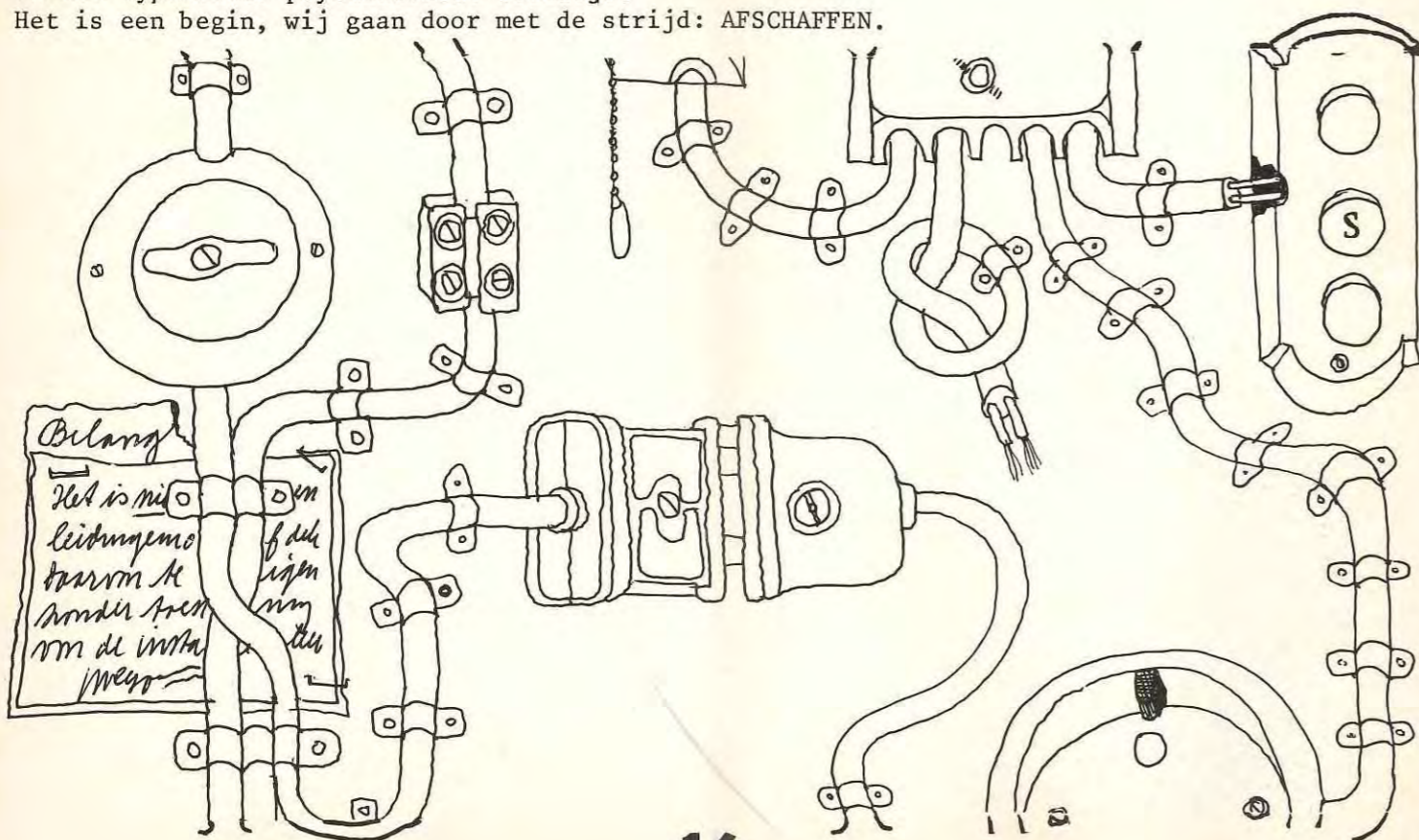
De NASA gaat door totdat het de heren verboden wordt. Lukt dat niet dan maken we zoveel stennis dat er geen gek meer over is die er zich nog voor leent. De lol voor de psychiaters is er in iedergeval al vanaf, dat hebben we al bereikt met een jaar nauwgezet en doeltreffend actie voeren.

De NASA staat haar mannetje. Wat is er gebeurd? In het najaar van 1976 trad de NASA voor het eerst in het voetlicht in de "Gekken"krant. We hebben uiteen gezet wat de schokbehandeling inhoudt en dat de methode oorspronkelijk op varkens werd toegepast. (krant 19, zie ook krant nr. 1)

Onze onderzoeksstaf zocht uit wat er in wetenschappelijke publicaties over het onderwerp werd gemeld. Het bleek allemaal treurigheid. We hebben hier diverse beschouwingen aan gewijd. (krant 25 en ons speciale deskundigen mapje) Maar bij al deze achtergrondwerkzaamheden bleef voorop staan: DE AFSCHAFFING VAN DE SCHOCKBEHANDELING. Daar hebben we het grootste deel van onze tijd aan besteed. Daarbij werden we gevoed door de talrijke brieven die we binnen kregen (krant 20, 21, 22 en 25).

We hebben inmiddels actie gevoerd bij ziekenhuizen en afdelingen waar nog geschokt wordt (het zgn speerpunten plan, krant 22). Kortom, wij hebben onze inzichten met veel bombari de media ingeslingerd en terecht. Als wij het niet doen, gebeurt er niets in het hypokriete psychiatrische wereldje.

Het is een begin, wij gaan door met de strijd: AFSCHAFFEN.

van „bavo“ tot „delta“

Zelden komt er een vrolijke opgewekte brief bij de redactie binnen. Meestal gaat het om sombere, negatieve ervaringen die de briefschrijver eens kwijt wil. De verhalen uit dit soort brieven worden vaak in deze krant opgenomen om daarmee recht te doen aan de afzender en om eventuele misstanden wereldkundig te maken, zodat die kunnen worden aangepakt. Hier volgen enkele ervaringen van een trouwe lezeres, waar de redactie al jaren intensief contact mee onderhoudt. Keer op keer probeert zij gewoon buiten de psychiatrische inrichting te leven, maar na enige tijd laat zij zich weer opnemen. Ook in de inrichting gaat het telkens mis, omdat zij daar niet krijgt waar ze, net als u en wij, behoefte aan heeft.

Eerst een ervaring op Sint Bavo van enkele jaren geleden. De kritiek is niet mis. Hoe is de toestand vandaag de dag op Sint Bavo beste lezers? De redactie ontvangt graag uw reactie op dit stuk.

vuile was

Reeds lange tijd heb ik rondgelopen met het idee eens iets over St. Bavo, Noordwijkerhout, te schrijven. Dit was moeilijk, omdat de diepe ellende daar iedere beschrijving tart.

Ik ben daar in 1975 opgenomen geweest op Opname II.

Indien het wanbeheer van de schijnheilige Rooms Katholieken daar verbetering had moeten ondergaan, is dat met schijn "progressiviteit" nog niet gelukt. Voor de armen schepsels, die daar hun leven moeten slijten zou ik hierbij gaarne verzoeken of er op onpartijdige wijze en door deskundigen van Rijksweg controle zou kunnen komen op het ellende leven, dat de patiënt hier moet ondergaan.

De leugenachtige veronderstelling, dat er een goede samenwerking met de Gekkenkrant bestaat, houdt geen steek. Tevergeefs heb ik daar getracht nummers van de Gekkenkrant te verkrijgen. Er is toen ook op Zaal 4 een programma geweest van de V.P.R.O. Ik ben erg benieuwd naar het programma, dat de V.P.R.O. toen uitgezonden heeft. Er werd gezegd, dat het gunstig was, maar de patiënten werden er zo klein gehouden, dat zij kennelijk niet op hebben durven spreken. Het verplegend personeel liep de godganselijke dag uitdagend met hun sleutelbossen te rammelen en als je een tijd voor niets aan de ene gesloten deur had gestaan, dan werd er aan de andere kant één opengemaakt, zodat we om moesten lopen in de kou, die er toen in November heerste. De patiënten moesten het verplegend personeel voortdurend van vuur voor hun sigaretten voorzien en ik wist dan ook niet, wat mij overkwam toen een medepatiënt mij eens een vuurtje aanbod. Het verplegend personeel eet al het eten van de patiënten op. Ook het dier kan daar niet anders dan een trap krijgen.

Iedereen moest horen, dat er een katje gejongd had, maar toen de lol er eenmaal af was liepen die katten verwilderd en hongerig rond om de ellende en de hardheid van het bestaan op St. Bavo nog te verhogen. Ik ging wel eens naar het dorp om kattenvoer te halen op eigen kosten en dan moest ik als een paria voor de gesloten deur staan wachten, of ik die katten ook mocht voeren.

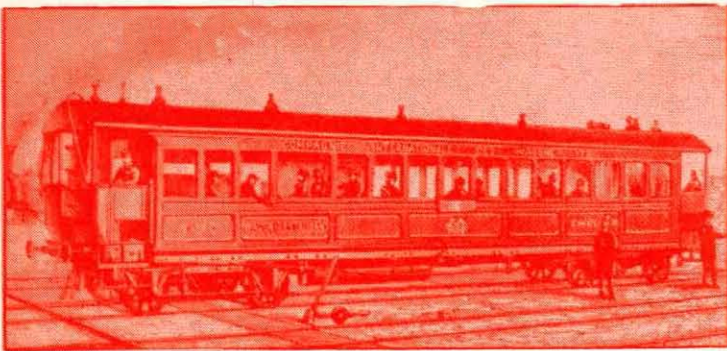
Er heerst een keiharde atmosfeer van haat en afkeer van de zeergeleerde stand van de doktoren tot de patiënten toe. De arbeidstherapie was een gestichtsgevangenis, waar de patiënt dagelijks nog verder gekleinaerd werd. Een huishoudster, die het verstand niet had van een speldeknop en die alleen maar kon soppen had het recht onze rapporten te lezen. Waar bleef men dan met de geheimhouding, die elk lid van de medische staf heeft moeten beloven? Zij leerde nota bene ook voor therapeute en liet eens een oerlelijk onding zien, dat zij op die opleiding gemaakt had. Het was onbeholpen en grof.

Een patiënte, die wel 200 kilo woog, die het B.L.O. nog niet eens had kunnen halen en amper haar eigen naam kon schrijven liet als een gevangenis cipier haar haan koning kraaien met het goedvinden van de zeergeleerde heren.

De sociale werker, die mij alleen behandelde, omdat de heren doktoren behandeling van mij "niet nodig" achtten, beweerde dat ik eigenlijk in de gevangenis had moeten zitten. Ik vraag mij nog af, welk kwaad ik had geduan, dat deze bewering rechtvaardigde.

Ruud, van de bewegingstherapie maakte een bandje van een minderwaardig gesprek met mij, waarin hij beweerde, dat ik mijn "gestacht" liet zien. Wel heb ik daar bij tijd en wijle naakt rondgelopen, omdat ik mij als naturaliste dit recht voorbeheld, een recht dat de nudisten in deze "beschaafde" wereld nog niet zullen krijgen, zolang ik nog leef. De bewegingstherapie was gemengd en het ging er erg ruw aan toe. Ik kon dan ook niet mee en de meeste vrouwen kankerden dat het zo ruw was. Maar aan het einde van dat uurtje bewegingstherapie werd er altijd een gek gesprekje gehouden onder leiding van de alwetende Ruud, hoe wij het wel gevonden hadden en als ik maar durfde te beweren, dat het er te ruw aan toe ging, klom iedereen op mijn nek. patiënten inkluus. Niemand van de patiënten durfde eerlijk op te spreken.

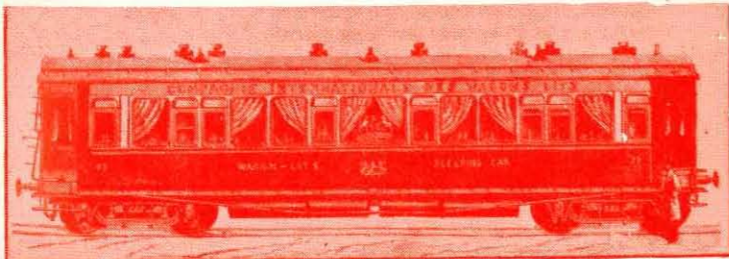
Er werd op St. Bavo ook een test van mij genomen, waarbij lichtjes begonnen te branden en ik dan vlug op knoppen moest drukken. Welke test ik waarschijnlijk niet goed doorstaan heb, omdat het mij allemaal erg zenuwachtig maakte. De vrouw van Bert Wolters, de "dokter", die deze test van mij afnam, behandelde mij erg laatdunkend en alsof ik helemaal geen recht van spreken had. Ook heb ik daar toen ik op een morgen langs een gesloten paviljoen wandelde eens een patiënt horen ranselen, die uitzinnig

schreeuwde en ik voelde een machteloze woede in mij opkomen, omdat ik niet in staat was hulp te bieden.

Bij een andere gelegenheid wandelde ik langs het hertenkamp, toen ik op een wat oudere man stuitte, die van ellende in het zand lag te kruipen. Ik probeerde hem overeind te krijgen, wat mij niet lukte. Ik belde aan bij het dichtsbijzijnde gesloten paviljoen. Na eindeloos wachten en bellen kreeg ik eindelijk gehoor. De man werd op onsympathieke manier naar binnen gebracht.

Met het weekend moet ik helemaal naar Rotterdam naar mijn eenzame flat en toen heb ik eens de hulp van verschillende instanties ingeroepen, zoals b.v. het Leger des Heils -zo vol over God en liefdadigheid-, maar ik werd zalvend teruggewezen. Het J.A.C. wees mij op onverschillige wijze af en toen ben ik naar Amsterdam naar Dagblad De Waarheid gereisd om te vragen of zij eens iets konden publiceren over de behandeling van de psychiatrische patiënt, maar bij de communisten tel je alleen maar mee als je flink bent en zodoende ving ik ook daar slib en er werd mij na die lange reis niet eens een kop koffie aangeboden, alleen een gesprek met een uitgedroogde "strijdbare" communist. Zodoende moest ik weer onverrichter zake terug naar St. Bavo, waar ik toen zelf om mijn ontslag verzocht en zieker thuiskwam dan ik ooit geweest was en zonder nazorg op mijn eenzame flat bleef zitten.

De Sint Bavo gaf niet wat onze lezeres zocht. Ook de G.G. & G.D., Het Leger des Heils, Jac en de CPN konden geen uitkomst bieden. Alleen op een eenzaam flatje in een kale nieuwbouwwijk van Rotterdam is ook geen pretje, vooral als je voelt dat je "uit de toon valt" door andere kleren, andere ideeën. Toen op een buurtbijeenkomst werd gezegd: "U hoort hier niet te wonen, want u bent psychiatrisch patiënt", werd het onze lezeres die nog geen vlieg kwaad had gedaan te veel, zij doekte haar flatje op en vroeg via de G.G. & G.D. plaatsing aan op het Delta Ziekenhuis in Poortugaal.

Nu ik voorgoed en op eigen verzoek een Delta-bewoner ben geworden, wil ik even laten weten, wat ik hier zelf meemaak. Ik ben opgenomen geweest in een tijd van vier jaar respectievelijk in het Sijksigtziekenhuis, Schakenbos, Delta, St. Bavo en weer Delta. Van de genoemde inrichtingen is Delta de beste, als je tenminste niet teveel met de doktoren te maken krijgt.

Dokter Tan scheepte mij op met een rechterlijke machtiging, alleen omdat ik de eerste keer zelf voor mijn ontslag getekend had, iets wat toch voor de wet toegestaan is.

Dokter Tan ging op vakantie en iedereen ademde op toen dokter Flohil de scepter kwam zwaaien. Velen die maandelang in het paviljoen opgesloten hadden gezeten kregen toen van dokter Flohil vrij wandelen.

Dokter Flohil is zeer goed in terminologie. Hij zei tegen de Officier van Justitie, waar ik zelf bij was, dat ik een "zeer gestoorde vrouw" was. Nu, daar zat ik dan zeer verstoord, het is nu twee jaar geleden maar ik kan het nog niet vergeten. Van andere prestaties van Flohil heb ik nog niet veel gehoord, behalve dat hij tegen een patiënt

gezegd had, dat hij dacht dat zij allang dood was.

Maar buiten de doktoren (en het lab!) is Delta best om uit te houden. Met sommigen van het verplegend personeel heb je goede contacten en dat is tenslotte toch het punt waar je beter van wordt. Niet van professioneel geklets.

Ik maak hier leuke dingen op creatieve therapie en de vrouw van een broeder geeft mij blokfluitlessen. Ook ben ik bij hen thuis welkom om mijn wasje te komen doen, want wassen dat moet hier met zijn dertigen gebeuren in zes kleine teiltjes en één klein droogrekje. Als je het naar de wasserij doet dan kost het geld en bovendien raakt het dan dikwijls zoek.

Wij slapen met zijn twintigen op een slaapzaal. De lucht is zeer benauwd. Maar 's morgens kijk ik al uit naar therapie. Dat is toch tenslotte beter dan eenzaam en alleen in een klein flatje te zitten, waar je in de buurt op de ontmoetingsavonden niet welkom bent, omdat je bekend staat als psychiatrische patiënt. Met de patiënten onder elkaar kun je ook nog wel eens lachen of..... kankeren.

Het eten, daar mag wel eens een onverwachte controle op komen. De bloelkool is soms een grijze smurrie, die je alle eetlust beneemt. Ook kunnen vegetariërs geen vegetarisch dieet krijgen.

Er zijn dus nog wel dingen op Delta, die voor verbetering vatbaar zijn, maar daar is de laatste tijd ook wel aan gewerkt.

de patient

Ik heb het niet begrepen op familie van de psychiatrische patient. Ik zie ze komen elk bezoeker altijd en alleen maar met raadgevingen en geopende brieven. Normalen uit de maatschappij. De arts praat alleen met hen want alleen zij weten het. Die patient: zij weten niet eens dat zij hem eerst vertrapt hebben. Zij willen hem terug naar huisjes en bezit maar hij heeft misschien alleen nog maar een plant of een kat waar hij van houdt en droomt misschien van dat plekje op het kleine kerkhof waar hij rust en vrede vindt.

for as little as 50¢

Een medepatiënte, die in een brief naar de Gekkenkrant had geschreven, dat zij voor f 5,- in de week bij dokter Flohil moest werken, werd op een heel slecht paviljoen "Maaszicht" geplaatst. Zij werd zo nerveus en ziek op dat paviljoen dat zij verder op "Zorgvlied" behandeld moest worden. Onze lezeres weet ook niet wat haar boven het hoofd hangt als haar ervaringen worden gepubliceerd..... Het is een keuze tussen "alles in stilte slikken" en "door je mond open te doen strafbehandeling of overplaatsing uit te lokken".

De zin van het leven niet langer inziend, ging onze lezeres met een medepatiënte naar een Rechtshulpburo om zich te informeren over vrijwillige euthanasie. Wat heb je nog voor uitzicht op het leven als je dat verder moet slijten in een inrichting waar je niet echt een behandeling krijgt, die gericht is op een terugkeer naar volledig maatschappelijk leven? Op Delta was men zeer geschrokken van de euthanasieplannen van de twee patiënten, die prompt het verzoek kregen actief te worden in de patiëntenraad. Opkomen voor de belangen van de patiënten leek een goede nuttige bezigheid. Onmiddellijk werd een petitie opgesteld met een aantal basiseisen. Geen der patiënten zag zich door deze actie gestimuleerd, nee onze dappere aktievoerster kreeg een zwaardere "rustgevende" medikatie. Omdat zij hier niets voor voelde pakte zij dezelfde dag nog haar biezen en zoch onderdak in de stad.

petitie

Geachte Dr. Cohen Stuart,

Wij patiënten durven niet, wij zijn bang voor straf. Onze leuzen zijn"

WIJ WILLEN NIET WACHTEN, WIJ WILLEN RECHTEN

BETERE DOKTOREN

MEER MAATSCHAPPELIJKE WERKERS

JAMIN MOET MEER BETALEN

Wij willen geen rechterlijke machtiging, als wij niets gedaan hebben tegen de wet. Wij willen meer aandacht van psychiaters en psychologen en het organiseren van meer gespreksgroepen met hun aanwezigheid.

Op sommige chronische paviljoens zitten wij hoegenaamd zonder behandeling.

Wij willen maatschappelijke werkers voor het hele Deltaziekenhuis en zo dit, zoals U op de vergadering van de Patiëntenraad zei, niet mogelijk is tot 1979, dan moet er een tussen oplossing komen.

Wij willen een waardige beloning hebben voor het inpakwerk, dat wij verrichten bij Jamin.

Deze Petitie zal ook ter tafel komen bij de Officier van Justitie en bij het College van Burgemeester en Wethouders van Rotterdam.

niks petitie

Er is geen sprake van, dat er een aktie kan komen onder patiënten van het Deltaziekenhuis. Elke stap, die ik nam werd in de kiem gesmoord. De patiënten durven niet achter mij te gaan staan. Ik sluit hierbij in de Petitie, die ik op Woensdag 30 November a.s. om twee uur in het Hoofdgebouw aan de geneesheer directeur Dr. Cohen Stuart aan had willen bieden, maar waarvoor ik van patiënten geen handtekeningen heb kunnen krijgen. Zij zijn geheel geïntimideerd door het systeem. Het is ook moeilijk kontakten te krijgen, want de patiënten zijn hoegenaamd nameloos geworden.

Dr. Schenk van het Paviljoen Zuideinde wilde mij medicijnen geven om mij te versuffen. Hij schreef mij voor 3 x 20 mg. neuleptil per dag nog bij de 3 x 4 mg. trilafon, die ik al heb. Ik heb toen 3 x 10 mg. neuleptil geaccepteerd, maar daar was hij het niet mee eens en stelde mij voor óf op staande voet vertrekken óf de hele dosis. Ik heb gekozen voor op staande voet vertrekken.

Ik had geen onderdak en wist niet waarheen ik moest gaan. Ik ben toen naar het Vrouw-
enhuis gegaan, adres: van Vollenhovenstr. 62, Rotterdam. En heb door hun bemiddeling onmiddellijk onderdak gekregen.

Na enkele maanden op een logeerkamer bij gastvrije mensen in de stad te hebben doorgebracht, kwam de eenzaamheid weer oprukken. Je kan ook niet maanden tegen een halfingepakte koffer blijven aankijken..... Wat een vernederend gevoel moet het zijn, je weer te laten opnemen in een inrichting waar je enkele maanden eerder fier en trots bent weggegaan.

deltakommunikatie

Gaarne zou ik mijn hart eens luchten over communicatie in en om het Deltaziekenhuis. Voor de meeste mensen onder ons is het hier een uitzichtloos oord van ellende.

Doktoren en personeel schijnen dit nog moeilijk te begrijpen (een enkeling uitgezonderd). Zij gaan immers na hun werk naar huis en hebben steun aan familie en vrienden. Zij hoeven niet dag en nacht altijd in dezelfde sleur te zitten van zalen vol mensen, de televisie en ook 's nachts nog niet eens het kleine privé van een eigen kamertje. Onze kastjes zijn zo klein, dat wij er haast niets in kunnen opbergen en liggen onze weinige bezittingen waar wij nog waarde aan hechten onaangeroerd in koffers in een ruimte opgestast. Zij hoeven niet elke dag uit te kijken naar een klein lichtpuntje van een aardige brief of telefoontje, iets wat de meesten van ons ook nog niet eens hebben.

Wij hebben als patiënten maar éne spreekbuis in het hele land en dat is de Gekkenkrant. Maar dan zeggen de normalen: "de Gekkenkrant is te negatief". Hebben zij zich ooit wel eens verplaatst op het standpunt van de psychiatrische patiënt? Zelf zouden zij immers nooit in een inrichting willen zitten en zijn dikwijls nog zo naïef, dat zij denken, dat hun dit nooit gebeuren zal ook.

Hebben zij ooit doelloos door de stad gelopen om in een krant die advertentie te vinden, die misschien redding brengt of aangeklopt bij juridische instanties of de G.G. & G.D., die met zijn allen niets doen kunnen (of willen)?

Hebben zij ooit doelloos door de stad gegaan Delta of ander stempel, dat je onmogelijk maakt op je werk of in je buurt, omdat je nu eenmaal maar een beetje anders ben dan "gewoon".

Bovenstaande recente ervaringen van een aktieve, psychiatrisch verpleegde vrouw geven onzes inziens duidelijk aan dat noch een eigen flatje, noch een psychiatrische inrichting geschikte woonvormen zijn voor deze lezeres, en voor een aanzienlijk aantal andere patiënten. Een samenlevingsvorm met drie of vijf andere mensen zou uitkomst kunnen bieden. Er bestaan bij een aantal inrichtingen "beschutte" woonvormen, soms ook welf half-way homes genoemd. Het aantal plaatsen is meestal minder dan de vraag.

De redactie ontvangt graag reacties over behoefte en ervaring met "beschut wonen".

brieven....

gevoelsleven

Vrijdagavond. Ik ga de trap af naar de keuken om een fles wijn en een glas te halen. Terwijl ik naar beneden loop hoor ik hoe mijn beneden buuren aan het vrijen zijn. Want tja gehoorig is het nu eenmaal in die oude huizen in Amsterdam. Ik ontkurkte de fles met een "plop" en met een omgekeerd glas op de hals ga ik de trap weer op naar boven.

Vrijen, iemand liefhebben, intens liefhebben daar heb ik ook wel zin in. De buuren zijn niet alleen en je vrienden en vriendinnen ook niet, maar jij wel. En waarom ben je eigenlijk alleen? Tja, waarom eigenlijk. Je bent niets minder waard dan een ander. Over een minderwaardigheidskompleks ben je nu al weer een jaar of drie heen. Daar hebben ze je wel in de inrichting overheen geholpen. De groep waar je inzate op je 19e jaar zei tot je dat je nog veel te jong was en dat je je niet zo ver moest laten zakken alleen al om het feit dat jij niet zo vlug een lieve vriendin hebt leeren kennen dan al die anderen om je heen.

Tja, ik heb van die leuke, aardige, vriendinnetjes om me heen. Meisjes die niet over zich laten lopen. Dat vind ik leuk. Vrienden heb ik ook een zeer gejarieerde verzameling zelfs. Maar ja, wat heb je aan een hele verzameling vrienden en vriendinnen als je behoefte hebt aan warmte van een anders lichaam?. Ze vinden je echt wel een fijne jongen hoor, maar verder dan ook niet. Nou, daar hebben zij ook recht op om niet te voelen wat ik zo graag zou willen. Fijn zelfs dat ze zo oprecht zijn, maar je blijft daardoor wel alleen. En je vrienden dan? Maar je bent toch zeker geen flikker! Je denkt toch niet aan een diepere en vastere vriendschap, een liefde met een jongen! Ook al mag het tegenwoordig wat meer, normaal is het nog steeds niet. Nou gelukkig dan maar weer dat ik gek ben en me niets van deze regels aantrek. Ik vrij net zo lief met een jongen als een meisje. Maar dan ben je eigenlijk hetro zegt de homo, en de hetro zegt dat je eigenlijk een homo bent. Zo zit je tussen die beiden op een schapstoel. Ik trek me er bar weinig van aan. In het begin dacht ik dat ik nu juist extra veel kans had om iemand tegen te komen die ook zijn of haar liefde aan mij wilde geven. Nou dat was dan ook maar een illusie. Ik ben nog steeds alleen. Maar ja ik laat me niet in een depressie afsakken, het zou me alleen nog maar ongelukkiger maken.

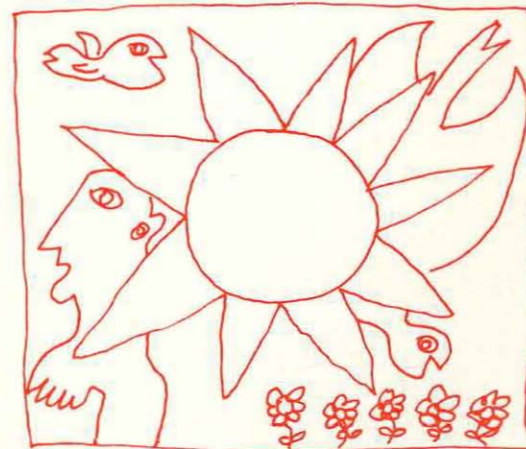
En waarom zou ik dat nou doen. Nee, ik houd van mijn omgeving, ik maak mijn huis behaaglijk en liefdevol voor me. Met planten ben je nooit alleen. Je verzorgt ze, praat met ze, geeft ze aandacht en liefde, en zij geven jou liefde terug. Ik kan in extase raken als ik zie dat er een nieuw blad aan een plant komt, en ik loop verliefd rond als de planten gaan bloeien. Als verheven kom ik van de bloemen markt trug en loop te neurien door de stad. Ik koop vaak bloemen, veel bloemen voor me zelf. Als een godje schep ik mijn eigen paradijsje in mijn huis. En dan op een morgen als de zon nog maar net op is en je een ragfijne nevel verspreid over de varens ontdek je ineens een kleine nimf zittende op een grote steen in een grote bak met varens en lalletjes der daalen. Je raakt in gesprek met haar en word bijde na een tijdje erg verliefd op elkaar. De nimf neemt na verloop van tijd dat je haar kent hoe langer hoe meer een gedaante van een mens aan en is een ware vriendin van je geworden. Je hoord bij elkaar, en leeft met elkaar. Het is net als een wereldse relatie, alles is het zelfde. Naast de vreugde ook het menings verschil met elkaar. Zij zou graag kinderen willen hebben en ik eigenlijk niet of voorlopig nog niet. Zo evenwichtig en echt is de relatie geworden. En dan opeens is daar de slang met de appel in jou eigen paradijsje, en een vriend of vriendin zegt tegen je dat je in de realiteit moet blijven staan en je zelf geen sprookjes voor moet spiegelen. Maar ik voel me er gelukkig mee, en is het niet ook zo dat in mijn geest kan bestaan ook bestaat ook al is dat dan niet stoflijk. Is het sprookje waar ik in leef dan geen geestelijke werkelijkheid?! Maar jongen, hoor je dan. Jongen je bent weer aardig in de war, je moet nodig weer eens naar een dokter en een therapie gaan volgen. Je word voor gek verklaard en op zijn minst ziek verklaard. Is het dan ook al ziekenlijk om je zelf gelukkig te maken?

Ik ben niet ziek, ik wil graag gelukkig zijn, en als mijn mede mensen me dan niet gelukkig kunnen maken mag ik me zelf toch wel gelukkig maken. Ik doe er anderen toch geen schade mee!

Ik laat mij mijn geluk niet afnemen. Door geen dokter en geen isoleercel! Over mijn lijk! Onze relatie die zo vol liefde is zal niet verbroken worden. Ik zal er voor vechten. Vechten tot de laatste snik. Ook al zal ik die anderen die het zo goed bedoelen en mij mijn geluk willen afpakken moeten vernietigen. Ja als je zo ver al bent dan moet je beschermt tegen je zelf worden. Je bent een psigopaat en dus gevaarlijk!

Maar heo komen ze daar nu bij? Ik hoef mij niet te verdedigen als ik niet aangevallen word. Ik wil liefde, ik wil vrede.

de magiër van het zeisterbos

Van begin april tot eind oktober 1973 was m'n verblijf in het Christelijk Sanatorium voor Neurosen en Psychosen te Zeist. Ik was toen 21 jaar. Door één of ander gistend proces begon ik met weglopen. Nu begrijp ik best, temeer daar het een onen ziekenhuis betrof, dat ik weg moest uit paviljoen 3. Echter, geen vrede heb ik met de procedure waarheen-wanneer-en door wie, die men heeft toegepast. De behandelend arts, dokter Van Hasselt, was namelijk op vakantie, en toen had men al over mij beslist. De dag voor zijn terugkeer zette broeders Kot en Flines en zuster Edelenbos mij voor het blok: ik kon of direkt die zondag mijn spullen pakken, of ik kon wachten op Van Hasselt de andere dag, maar dan wel op bed met een band om m'n middel, zodat ik niet weg kon lopen. Die zuster Edelenbos boezemde mij angst in en toch voelde ik ook

een diepe affektie en genegenheid voor haar. Ik versteende onder haar autoritaire en hautaine optreden, terwijl ik haar juist goedgezind was.

Ik trapte niet in het plannetje en verkoos te blijven, aangezien ik vertrouwen in dr. Van Hasselt's mening had. Die kwam, maar had weinig invloed meer op wat verder geschiedde, dat had men al met de Geneesheer-direkteur, dr. Van Lit, geregeld. Dat ik 18 dagen vast op bed lag bepaalden Kot en Flines, zo zei Van Hasselt mij.

Overigens, dokter Van Hasselt vond ik - en die mening heb ik nog - een fantastische man, de magiër van het Zeisterbos noemde ik hem vaak voor mezelf. Maar ja, hij stond voor een overmacht. Het was verschrikkelijk die 18 dagen vast te liggen. Ik mocht niet op een kamertje alleen, nee, op de zaal als een gekluisterd dier in een dierentuin, ter bezichtiging. Kot en Flines kwamen 's morgens in superieure stijl, met de armen gekruist achter de rug en een minzame glimlach goedemorgen wensen. Zuster Edelenbos deed ook vaak haar ronde, maar van haar had ik het gevoel, dat ze zoetjes aan besepte wat ze me aandeed en gedaan had. Op de 14e of 15e dag van m'n gevangenschap mocht ik even naar beneden, naar de salon. Na afloop moest ik een "angst- en spanningsmeter-formulier", zoals dat genoemd wordt, invullen, hoe ik het ervaren had. Ik kon het niet eens meer normaal vasthouden door de kwak medicijnen! Die avond was beslissend. Ik raakte door dat even vrij, los zijn, zo in paniek, dat ik even later, voorwendend naar de w.c. te gaan, via een raam van een aangrenzende kamertje in pyama het bos in rende, vluchtte. Ik was al gauw terug. In pyama heb je weinig keus, niet?

Affijn, ik moest overgeplaatst worden naar een gesloten inrichting. Er kwam een neutrale (?) psychiater aan m'n bed, die stelde drie vragen en verdween wijsgerig, gehaast voor verder conclaaf. M'n ouders moesten 's avonds komen om een machtiging te tekenen. De meute had Van Hasselt verslagen: hij kon moeilijk anders adviseren na zoveel kollegiaal tegenspel. Pas in de ambulance - geheel onnodig vastgebonden op een brancard - hoorde ik dat het Den Dolder, de Willem Arntzhoeve werd. Om zo weg te moeten, met broeder Kot voorop als uitgeleide!

Tot op heden onderga ik de weerslag van dit alles, het genezingsproces elders is vastgelopen op dat nachtmerrieachtige verblijf in het sanatorium te Zeist. Het is een obsessie geworden als een tergend kankergezwel. Dag en nacht sluipt het, knaagt het met periodes in m'n hersens en verscheurt het m'n ziel en geestkracht.

afscheid

Kwaad Kwaad Kwaad! en zo hard word ik ervan. Gisteren kon ik nog voelen maar vandaag leef ik maar wat. Ze hebben je verbrand schat en ik mocht je niet meer zien. Lag jij in die kist? Nu moet ik bijna weer huilen en ik huil al 3 dagen en 2 nachten lang. Maar deze nacht slaap ik, ik ben óp, Lilac. en ik blijf je vriendin want ik heb nog veel van je te leren. Dat.. ligt allemaal binnen in me opgeslagen en als ik je weer zó hard nodig heb dan haal ik je woorden en je gezicht zo weer uit m'n bovenkamertje en dan zijn we weer samen. Ik heb de macht nu in handen dat is niet eerlijk meer tussen ons. ik kan je gebruiken want ik haal van je boven wat ik nodig heb. Nare dingen die we samen hadden, zoals de laatste dag dat ik je levend zag vernietig ik of laat ze vervagen. Je bent nu een stukje van mij geworden en toen je nog leefde kon jij dat stuk meebepalen. Hoe kan ik nu nog eerlijk tegen je zijn.... Wel heb ikzelf geleerd dat konsessies doen niet alleen maar pijn doet, want er komt warmte voor terug en die warmte maakt dat ik leef. Waarom heb jij die kans toch niet gekregen? Dag liefste Lilac, vanaf vandaag ben je begraven.

vrouw van lot

't noodlot sloeg toe
op de vrouw van Lot
Ze keek om.....
"Zijn er nog "rechtvaardigen"
rondom de Dom?"
Ze schrok zich "kapot"
is nu sprakeloos moe
Haar tranen smaken zout
Ze is niet van "hout"
..... Wat doet het er toe!

Ik ben een zuil
in een woestijn
van pijn
en huil
De zon brandt
zonder mededogen
doet 't schrijnend zout
in de verzilte poriën drogen.
Ik sta in brand en heb het koud.
Ik ben niet van hout !!!

Nog steeds ben ik "fil"antroop.
Helaas is de "draad" doorgeknipt.
Kwam dat door mijn vele "fil"ippica,s?
Nu word ik ge "fil" eerd en de restranten
ge "fil"treerd.
Zou dat nu "antropo" logische kernenergie zijn?

Stop de neutronenbom.

praatje

Zullen we samen iets schrijven Tineke? Ja, dan wordt ik helemaal panisch. Ik raak ook wel eens in paniek, dus het zal wel gaan. Tineke zegt dat ze nooit meer naar huis wil, ook niet in de week-ends. Zolang ze wil hoeft het ook niet. Als je een studie van me maakt wordt ik helemaal gek. Kijk je door me heen? Voor Kristol ben ik ook bang. Ze kreeg zo.... 'n plakkaat voor d'r oog, toen ze zich stootte. De soep was vol. Ik ben nooit bang voor Kristol geweest. Ken ik nog terug. Kristol is Hindoes-taanse. Koffietijd! De stoelen zijn niet allemaal te gebruiken bij het t.v. kijken. Werkt het frustrerend op me als ik het stukje lees? Nee, ik lees het liever niet. Ikzelf drink geen koffie. Nu heeft iedereen suiker en melk. Tineke ook, Kristol ook. Na de koffie komt de krant en de laatkomers.

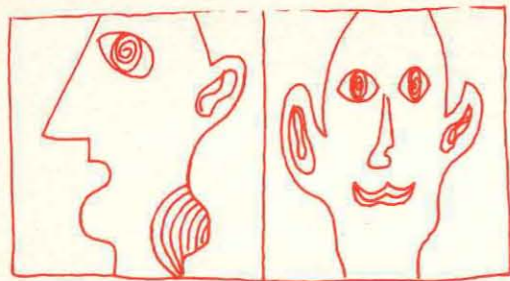

De Willem Arntzstichting is een machtig lichaam. Men spreekt van vele miljoenen in reserve. Het Willem Arntzhuis wil uitbreiden ten koste van een deel van het woongebied in de utrechtse binnenstad. Men rekende voor dat de maatschappij steeds intoleranter zou worden t.o.v. bepaalde mensen en er steeds meer mensen "beschermd" zouden moeten leven. Met vijfhonderd patiënten per jaar minder in Nederland wil het W.A.huis verdubbelen. Welke economische belangen spelen hier in een rol bij de bouw van deze patientenfabriek? Er wordt wel eens gefluisterd dat men aan familieleden van potentiële patiënten wel eens geld biedt voor "een verzoek tot opname" waar de gerechtelijke machtiging uit voortvloeit. De arts tegen wie Keefman (verhalenbundel van Jan Arends) aan mag praten als tegen een muur heet dr Amir die ook de elektroshok niet schuwde en tegenwoordig bekend staat als antipsychiater bij de utrechtse ggd.

Je dacht dat het altijd aan mij lag dat ik daar lag enzo maar daar lag het dan ook helemaal niet aan want dat schrijven we altijd aan elkaar van ik hou zo maar een beetje, omdat het ook altijd aan mijn vader lag. Daarom hebben wij hem altijd die pilletjes gegeven en het waren er soms 29 op een dag. Die vader van mij is de grootste klootzak die er op de hele wereld rondloopt. Om altijd op te schrijven dat jij dit zus bedoelt en zo daar gaat het niet om. In de Gekkenkrant krijgen we soms de waanzinnigste dingen te horen en dat is ook altijd mijn besluit geweest, om een stage te vinden in de krankzinnigenzorg of in een psychiatrische inrichting dat maak ik wel uit. Waarom laten ze je daar maar alleen lopen. Je staat altijd blauw van de kou en daarom gaat het nu juist. Altijd heb ik altijd weer hetzelfde gehoord om de totale schizofrenia eruit te krijgen, dat gaat helemaal niet meer. Ik zag toennet een man op straat lopen en daar werd ik helemaal ontzettend bang mee. Hij liep door een straatje en was helemaal in het zwart gekleed. Alle mensen denken dat ik dat en dat wel doen kan maar daar breekt totaal de hel van los.

vast een tipjen:

De zwakzinnigenzorg valt een beetje buiten het bereik van de Gekkenkrant, maar er gebeurt wel weer van alles. Momenteel wordt er actie gevoerd tegen de bouw van een nieuwe zwakzinnigeninrichting in Noord-Holland. Daar zit de Patriciastichting achter, die persé in het plaatsje Wognum een inrichting wil bouwen voor 228 zwakzinnigen. Volgens het oude stramien en ondanks het feit dat in die streek al te veel zogenaamde "bedden" zijn. De werkgroep gezondheidszorg Haarlem(WGH), de Landelijke Organisatie Moderne Zwakzinnigenzorg en de groep "Pet met de Zet", uit Utrecht, voeren er actie tegen. Er is een brochure over die actie, te bestellen door f 4,20 over te maken op girorekening 2775547, t.n.v. D. van Rossum, Haarlem. Adres van de WGH: Kampersingel 70, Haarlem. Tel. 023 - 320869.

het zuiden

TIPS VAN ONZE CORRESPONDENT IN DEN BOSCH

Medewerkers van P.S. Voorburg zijn aan het schrijven geslagen, aldus "de Uitkijk" van 3 december 1977: "Wanneer U in de afgelopen maanden "'t Vughtse Klaverblad" goed hebt gelezen, dan zal het U opgevallen zijn dat daarin medewerkers van Voorburg regelmatig iets schrijven. O.a. over de organisatie en doelstellingen van Voorburg. De bedoeling is, bewoners van Vught beter te informeren over het leven en werken in een psychiatrisch-ziekenhuis. Het ligt nu in de bedoeling, om deze publikaties als brochure te laten verschijnen." Een goede stap dunkt me, om meer openheid te creëren. En beter laat dan nooit!

Nog meer uit het Zuiden

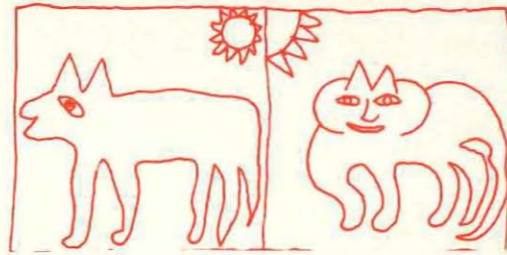
Vele mensen waaronder de directie van Voorburg lopen allang met 't idee rond om een museum op te zetten voor de gehele P.I.P.G. (? red.). Dat zou dan een museum moeten worden, waarin vooral het verleden herkenbaar zou moeten zijn over zaken die te maken hebben met 't medische-verpleegkundige-huishoudelijke..... (zelf in te vullen) van het PIPG.

Uit de 'UITKIJK' van 12 nov. '77 het volgende bericht:

"Nu is dat geen gemakkelijke taak. De directie heeft daarom dan ook de medewerking gevraagd van mevr. van Bover, directrice van het Noord-Brabants Museum in den Bosch. Deze zal met een voorstel komen, doch heeft daarbij ook onze medewerking nodig. Vandaar het verzoek, 'ns rond te kijken naar voorwerpen die met bovenvermelde tak van dienst te maken hadden. Mocht U iets weten, vinden of wat dan ook, geef dat door aan de directie".

Zou het zoiets worden als: Yad Vashem in Israël, waar je alles kunt zien uit de Nazitijd en wat er toen met de Joden gebeurd is? Kunnen ze daar het shockapparaat tenminste een goede 'functie' geven!!!!

tips

geheim genootschap

In kringen van de anti-psychiatrie wordt overwogen een geheim genootschap van kritische psychiaters te stichten. Een aantal psychiaters blijkt met kritische gedachten rond te lopen, maar vinden het nog te riskant om die in de openbaarheid te brengen. Zodoende blijft men veelal geïsoleerd en raakt men gedesillusioneerd. Een geheim genootschap lijkt een goede oplossing. Doel: uitwisseling van ervaringen, wederzijdse steun. Verdere doelen zullen zich binnen deze groep moeten ontwikkelen. Eén en ander moet erg voorzichtig worden aangepakt. Binnen de Gekkenkrant houdt daarom slechts één redaktielid zich met deze zaak bezig, die alleen in de beginfase als tussenpersoon optreedt. Deze belooft strikte geheimhouding. Hij zal ook geen namen aan andere reflektanten doorgeven dan na degelijk overleg en toestemming. Schrijf de gekkenkrant vóór 15 mei en vermeld op de envelop "GGAP".

clientsbond

In Eindhoven is de Werkgroep Psychiatrie Regio Zuid-Nederland actief. Een greep uit hun activiteiten:
- Opzetten van een klachtenburo
- Een informatiecentrum runnen
- Ondersteuning van de patientenraden in de gehele regio Brabant en Limburg
- D.m.v. een enquête de PI-unit van de R.P.I. doorlichten en met de gegevens verandering en c.q. verbeteringen proberen te bewerkstelligen binnen de R.P.I. Het adres van de werkgroep is: Werkgroep Psychiatrie Regio Zuid Cliëntenbond, Kleine Berg 9a, Eindhoven. tel. 040-448909
Bereikbaar dinsdagmiddag van 11 tot 5 uur.

advertentie

JONGEN van 27 jaar zoekt kennismaking met een MEISJE van 20 tot 25 jaar. Alle brieven met foto worden beantwoord. Mijn adres is CHRIS NOOÏEN
KLUISSTRAAT 2, BOEKEL (N.Br.)

praatkontakt

PRAAT-EN KONTAKT GROEPEN
VOOR MENSEN DIE HIERAAN BEHOEFTE HEBBEN,
LEIDEN 142154

DE BEDOELING HIERVAN IS - ELKAAR STEUNEN, DOOR MIDDEL VAN EEN WEKELIJKS TERUGKEREND GROEPSGESPREK VAN ONGEVEER 6 MENSEN EN 2 GESPREKSLEIDERS, DIE ZELF AAN DIT SOORT GROEPEN HEBBEN DEELGENOMEN.

DOOR MIDDEL VAN DEZE PRAAT- EN KONTAKT- GROEPEN WORDT STEUN VERLEEND AAN DIEGENEN DIE DOOR SPANNINGEN OF ANDERE OORZAKEN TIJDELIJK WAT MOEILIJK ZITTEN.

WIJ DENKEN HIERBIJ OOK AAN MENSEN DIE IN EEN PSYCHIATRIES ZIEKENHUIS OPGENOMEN ZIJN GEWEEST, OF MET ANDERE HULPVERLENENDE INSTANTIES KONTAKT HEBBEN GEHAD.

DE GESPREKKEN VINDEN ZOVEEL MOGELIJK BIJ DE LEDEN THUIS PLAATS.

HET TOETREDEN TOT DE GROEP GAAT VIA BOVEN VERMELD TELEFOONNUMMER, WAARNA DE GESPREKSLEIDERS EEN KENNISMAKINGSGESPREK KOMEN MAKEN OM EVENTUELE VERDERE AFSPRAKEN TE MAKEN.

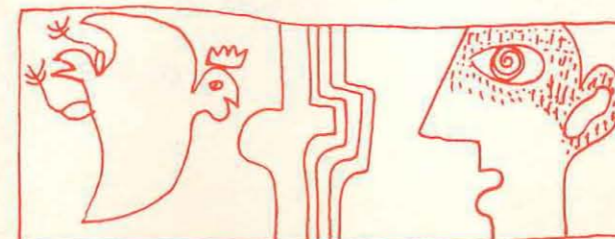
ADRES LEDEN-BEGELEIDERS:

M.L. v.d. PLAS EN C.J. v.d. PLAS
P/A HOGE RIJNDIJK 101a
LEIDEN

rechtsstaat

Onlangs is opgericht: Werkgroep Rechtsstaat. Vanuit een aantal organisaties (waaronder, A'damse Advocatenkollektief. Coornhert Liga, Ver. Milieudefensie) kwamen mensen bijeen, die zich zorgen maakten over de "toenemende repressie, ook in Nederland, en zorg om de toekomstige wetgeving, o.a. het Europees Verdrag tot bestrijding van het Terrorisme". Men heeft inmiddels - zijn bezorgheid geuit middels advertenties, over een aantal ontwikkelingen in Nederland en Europa op dat gebied. Andere activiteiten staan op het programma.

Als U op de hoogte wil blijven of inlichtingen wil, het adres is: sekretariaat werkgroep voor Rechtsstaat, Rozenstraat 6-32, Amsterdam. Wilt U de werkgroep steunen: gironummer 389 2396 t.n.v. penningmeester Eric v.d. Berg Amsterdam.

menselijkheid

No. 2
April/mei/juni 1978
2e jaargang

Gratis kwartaalblad voor de Rechten v/d Mens, omdat deze in Nederland ernstig geschonden worden en een Menselijker behandeling in het algemeen.

REDACTIEADRES: Ko Bakker, Herenlaan 16, ZEIST. Lid Amnestie Internationaal Nederland.

ACTIE TEGEN STEMMEN/PRIVETERREUR

POSTBUS 3286, AMSTERDAM.

STEUN DE STRIJD VOOR ONZE BASIS VRIJHEID NL. ONS PRIVELEVEN: VIA POL. PARTIJEN, AMNESTIE INT./NED., ACTIE TEGEN STEMMEN, INGEZONDEN BRIEVEN, OP UW ENV. SCHRIJVEN PRIVE/VERBOD OP PRIVETERREUR, OVERGORDIJEN SLUITEN, STICKERS ENZ.

MIJN PRIVETERREUR (wordt vervolgd)

Al ruim 9 jaar moet ik medicijnen slikken tegen mijn z.g. ziekte nl. waanideeën en hallucinaties omtrent mijn priveleven. 24 Uur per dag wordt er vivisectie op mij verricht, daarom ben ik 80% invalide en vivisectiemens geworden.

Het lijkt wel of ik begeleid wordt door de Russische psychiatrie in samenwerking met de S.S. en de maffia. Daarom ben ik een voorstander om eerst de problemen binnenlands op te lossen in Nederland.

RAPPORTJES OVER S.S./K.G.B. DOKTERS

(wordt vervolgd)

Marjo de Wit werkte in 't Huis te Utrecht. Heeft Willeke, Frank enz. 3 weken onder spanlakens gebonden. Dit is toch een zware marteling verboden volgens art. 5 v/d Rechten v/d Mens.

Ans gek verklaard omdat zij door het rode stoplicht liep. Verricht vivisectie op mensen enz. Meneer Brand zei dan ook tegen haar, je hebt geen hart.

EEN GELUKKIG MENS PLEECT GEEN ZELFMOORD

MENSENLEED IS GEEN VERMAAK

VIVISECTIE OP MENSEN IS OOK IN VREDESTIJD NIET NORMAAL